

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ΟΥ}

ΑΡ. 375

Το αριστερό Αδινά
Το δεξιό Γαργαλιάνο για το αριστερό

Χρησιμοποιούντες
την οδοντοκρέμαν

“ΚΟΛΥΝΟΣ,”

έπιτυγχάνετε τὰ ἐξῆς
πλεονεκτήματα:

1ον) Ἀπόλυτον ἀντισηψί-
αν καὶ ἀπολύμανσιν τοῦ
στόματος. 2ον) Εὐχάριστον
συναίσθημα γεύσεως καὶ
δροσερότητος τοῦ στόμα-
τος ἐπὶ ὥρας. 3ον) Ἀκραν
οἰκονομίαν χρημάτων
καθ’ ὅσον ἐν σωληνάρϊον
“ΚΟΛΥΝΟΣ”, διαρκεῖ
δύο φορές περισσότερον
οἰουδήποτε ἄλλου, περιέ-
χοντος τὴν αὐτὴν ποσότη-
τα οἰασθήποτε ἄλλης ὀδον-
τοπάστας. Καὶ τέλος εἶναι
ἐντελῶς ἀβλαβὴς κατὰ τὴν
ἰατρικὴν.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
8005 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (χαπαδοί)
ἡγγυμένη ἀνάδυνος δι’ ἐνέσεων θερα-
πεία χωρὶς ἐγχείρησι. Οἱ πόνοι καὶ αἱ
αἱμορραγίαι καταπαύονται ἀμέσως. Π.
Παπαδόπουλος, εἰδικὸς ἰατρός τῶν Πα-
ρισίων. Δέχεται 10—11 ὡρ καὶ 5—7 ὡρ.
λελλήνων 8. Πληροφορίας δωρεάν.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Ἡ Γερμανικὴ Ἐπιστὴμὴ παρουσί-
ασε τὸ νέο θαῦμα:

“GRUNIL,”

Τὸ Grunil ἀπαλλάσσει κάθε νοικο-
κυρά ἀπὸ τὴν πολυήμερον καὶ κοπι-
αστικὴν μπουγάδα, διότι χωρὶς τρίψιμο
πλένει τὰ ρούχα μόνο του ἐντὸς μιᾶς
ὥρας.

Τὸ Grunil δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν
μὲ τὰ γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ παρα-
σκευάσματα πού καταστρέφουν τὰ
ρούχα.

Ἀποζημιώνομεν καὶ τὸ ἀκριβώτερον
ροῦχο ἀντὶ τὴν παραμικρὴν φθοράν.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας.

Γεν. Ἀντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
— Ἀθήναι, Λέκα 21α. —

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐδ. δεκαε-
τασίαν Ἐπιμελητῆς τῆς Ἱδιαιτέρας
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ’ ἑκάστην ὥ-
ρὰς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁρ. 9—11 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 1-62.

ΔΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ὁ καταθέτης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τόκον 4 ο/ο
ΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
εἴτε διὰ τὸν κίνδυνον ζωῆς, εἴτε ἀρρώστειας καὶ ἀτυχημάτων

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Καταθέτει ὁ φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος ἡλικίας 31 ἐτῶν, ἃς ποῦμε, Δρχ. 20.000 καὶ πε-
λοῖαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ μέσῳ τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς εἶτε νὰ τὴν πωλήσῃ, εἴτε ν’ ἀνοίξῃ λογαρια-
σμίαν καὶ νὰ δῇ χρήματα ὅποτε θελήσῃ. Θὰ ἔχῃ τὸν τόκον του στὶς 20.000 πρὸς 4 ο/ο Δρχ. 800 καὶ πε-
λοῖαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐάν συμβῇ καὶ ἀποθάνῃ, ἡ οἰκογένειά του θὰ εἰσπράξῃ Δρχ. 50.000. Δηλαδή διπλάσι
τὴν κατάθεσιν. Ἐάν δὲ ὁ καταθέτης θῶν ἀσφαλιστῇ εἴχεν ἡλικίαν μεγαλειτέραν ἀπὸ 31 ἐτῶν, θὰ παρ-
γῶς μικρότερον ποσό.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἶνε μεγαλειτέρα, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλειτέρα.
Ἡ ἀσφάλεια ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 2.000 καὶ κάθε φορὰ πού καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλειά του ἐκ-
τείνεται ἀπὸ 2.000 Δρχ. ἕως 50.000 Δρχ.

ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος προτιμᾷ ν’ ἀσφαλισθῇ δι’ ἀρρώστεια καὶ ἀτυχήματα.
Καταθέτει, ἃς ποῦμε, πάλιν τὸ ἴδιον ποσὸν Δρχ. 20.000 καὶ παίρνει τὴν ὁμολογίαν, μὲ τὴν ὁποίαν
καθὼς εἴπαμε παραπάνω, νὰ τὴν πωλήσῃ ἢ νὰ παίρῃ καὶ νὰ δῇ χρήματα μέσῳ τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς
ὅποτε θελήσῃ. Θὰ ἔχῃ τὸν τόκον τῶν Δρχ. 20.000 πρὸς 4 ο/ο Δρχ. 800 καὶ παραπάνω κάθε φορὰ πού ἀρρωστήσῃ
ἀποζημιώσει. Ἐάν π. χ. ἀρρωστήσῃ 20 ἐβδομάδες θὰ πάρῃ ἀποζημίωσιν γιὰ τὰς 20.000 Δρχ. πού κατα-
θέτει. Ἐάν πάλι τὸν ἴδιον χρόνον εἴτε τὸν ἄλλον ξανααρρωστήσῃ θὰ πάρῃ νέα ἀποζημίωσιν.

Ἐτσι κάθε φορὰ πού ἀρρωσταίνει, εἴτε λίγες εἴτε πολλὰς ἐβδομάδες, εἴτε ὀλίγον χρόνον μέχρι
ἐτῶν, θὰ παίρῃ τὴν ἀνάλογον ἀποζημίωσιν.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἶνε μεγαλειτέρα, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἶνε μεγαλειτέρα.
Ὁ ἴδιος καταθέτης ἐάν συμβῇ νὰ πάθῃ ἀτύχημα καὶ ἀποθάνῃ, ἐάν ἔχῃ καταθέσῃ Δρχ. 20.000
μοι θὰ πάρῃ Δρχ. 40.000, δηλαδή οἱ κληρονόμοι θὰ παίρνουν δύο φορές τὴν κατάθεσιν.

Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 5.000 καὶ κάθε φορὰ πού καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλειά του ἐκ-
τείνεται ἀπὸ 5.000 Δρχ. ἕως 50.000 Δρχ.

Ζητήσατε προγράμματα καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τῆς Δαϊκῆς Τραπεζῆς.

«ΓΚΡΕΚΑ»

Εἰς τὸν ἐνοχλη-
τικὸν πᾶ-
τος τοῦ σώματος μετὰ τὴν
ἐξωτερικὴν
ἐκκαθάραν
ἐκκαθαίρει
ἐκκαθαίρει
ἐκκαθαίρει

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατὰστημα Σιδηρ-
κῶν λόγῳ ἀνεχωρήσεως. Πληροφο-
ρίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Μερίστια Γυναικ. Φορεμάτων
Ἡπίτη 3, Ἀθήναι.

Η ΔΥΣΑΡΕΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ (Πίναξ τοῦ Ζιμμερμάν)

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΟΥ ALFRED MACHARD

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ 22

“Ἐνα γερμανικὸ ἀεροπλάνο ἔρριξε βόμβες στὸ Παρίσι. Δύο νεκροὶ
καὶ ἑπτὰ πληγωμένοι...” (Ἐφημερίδες τοῦ 1916)

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ μαμά!
— Θὰ τὴ δῇς, τῆς εἶπε ἡ νοσοκόμος. Πρέπει νὰ εἶσαι πολλὴ μαζὶ
γιὰ νὰ γίνῃς καλά.
— Θὰ τὴ δῶ... Ἀ, ἀλήθεια!
— Ἀλήθεια... Μὴν κοιτάς τώρα πάλι. Μὴν κοιτάς...

Ἡ νοσοκόμος ἀπομακρύνθηκε. Δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια της.
Συλλογιζόταν: “Φτωχὸ παιδί... Ἄν ἤξερε πὺς ἡ μαμά της τὴν
ἐπλήρωσε, ἐσώθηκε τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ τὴ μητέρα της.
Εὐτυχὸς πού δὲν ἔχει πάλι. Τὴν ἔπληρε ἀμέσως...
Δὲν ἔχει τίποτε...”

Ἐκεῖ κάτω, ἡ μικρὴ 22 ἔλεγε ἀδιάκοπα μετὰ τὴν
ἐκτετατὴ φωνὴ τῶν παιδιῶν πού ὑποφέρουν:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ μαμά... τὴ μαμά...
— Ὄχι, ἔπεσαν, ἀγαπῶν. Ἡ νύκτα εἶχε φθάσει
μὲ τὴ σιωπὴ μιᾶς σιωπῆς νοσοκομείου, πού τὴν ἐκδοῦν
φωνές, βαρεῖς ἀναπνοές, βογγητά.

— Κυρία, ἡ 22 οὔς γυροῦσε, εἰδοποιῶσε ἡ μικρὴ
τοῦ κρεβάτιου 21.

Ἡ νοσοκόμος ἔτρεξε.
Ἡ 22, μὲ τοὺς ἀγῶνες, ἔκανε ἀτελείωτες προ-
σπάσεις γιὰ τὴν σωτηρίαν.

— Θὰ καλέσῃ τὸν ἰατρό, μὲτ’ ὅλην δυστυχίαν!
Ἡ 22, πού ὁ πνεύμας της ἐξοφλοῦσε τὰ βασύλαια
μὲναι ματιά, ἔπεσε μετὰ τὴν πλάτη, ληστώντας σπασμο-
δικά:

— Θέλω νὰ γράψω...
— Νὰ γράψῃς!
— Ναι, νὰ γράψω... Θέλω νὰ πῶ στὴ μαμά νὰ
ρθῇ... νὰ ῥθῇ τὴν Κυριακή... ἡ μαμά της!

Ἡ νοσοκόμος, ἀδίκαια προσπάθησε νὰ τὴν πείθῃ πὺς
ἦταν πολλὸ ἀσθενὴς γιὰ νὰ γράψῃ γράμμα, καὶ πὺς εἶχε
καρδὸ τὴν ἄλλη μέρα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ νοσο-
κόμος ἐπληρώθηκε...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στην κρίση αυτή στιγμή, στη στιγμή αυτή της μεγάλης αγωνίας του, ο Βρανάς έννοιωσε ολόκληρο για την αγνή και καλοήγητο κοπέλα που κοιτόταν μπρός του αναίσθητη. Αισθάνθηκε νεκρή για τον έαυτό του, ή συνειδητοποίησε τον ξύπνησε...

Γιατί να υποβάλει ο έαυτον τέτοιο εξευτελισμό τη Λίτσα, που τον αγαπούσε τόσο φλογερά και τόσο άθωα, γιατί να θυσιάσει αυτή και να μη δώσει καλύτερα τη Φλόρα;

Έτσι θύκανε ένας τίμιος άνθρωπος. Μα ο Βρανάς δεν ήταν τίμιος. Και οι δισταγμοί του αυτοί δεν κράτησαν πολύ. Τό πάθος του για την άμαρτηλη θεατρίνα ήταν άκατανίκητο κ' έβριζε μέσα του τη φωνή της συνειδήσεως.

Είχε πάρει πια την απόφασή του.

Θα θυσιάσει τη Λίτσα για το κατήφι της Φλόρας.

Τη Λίτσα που τον αγαπούσε μ' όλη της την καρδιά—κι' αυτό το ήξερε καλά—για το κατήφι της Φλόρας που δεν τον αγαπούσε καθόλου, που τον κορόιδευε, που του φερνόταν σαν νάταν σκύλος...

Μολταυτά η καρδιά του σφυγγοτόνησε στη σκέψη του τί θα επακολουθούσε, όταν η Λίτσα συνερχότανε. Κ' η συμφορά αυτή που θάδινε το κατήφι για να την αποσύρει, δεν άργησε να ξεσπάσει.

—'Η Λίτσα ανασταίνεται πάλι, άρχισε ν' ανανήν βαθεία και σιγά-σιγά βοτάρω, άνοιξε τα μάτια της.

—'Ο Βρανάς είχε λουφάξει πλάι της. Δεν έβγαζε μιλιά.

—'Η Λίτσα γύρισε το βλέμμα της ένα γύρο στο δωμάτιο κ' αντίκρισε έξαφνα τη Φλόρα που την κτύπαζε ειρωνικά, μοχθηρά, άγρια.

Τό αντίκρισμα της άγνωστης αυτής γυναίκας που δεν φαινόταν καθόλου του καλού και τίμιου κόσμου, έκανε τη Λίτσα να συνέρθη έντελως και να θυμηθεί τι είχε δει άνοιγοντας την πόρτα...

Κι' έβλεπε πια, αναστατωμένη σαν να βρισκόταν ανάμεσα σε φλόγες, πύρρετο επάνω για να φύγει. Μα ήταν μισοκαλυμμένη και ξανάπεσε σ' ένα κάθισμα συντριμμένη και τρέμοντας συγκοιμή.

Είχε αντιφύγει τώρα και το Βρανά. Είθε την άναυδη στάση του, το έτοιμο έρωτα του και η καρδιά της μάτωσε. Άρχισε να κλαίει γερά, να πνίγεται στους λυγμούς, να πανάζεται βαλάντω-μένη, άελετημένη, πληγωμένη βαθεία...

—'Ο Βρανάς κατάλαβε πως έπρεπε να επέμβει, να πη κάτι, να δικαιολογήσει τ' άδικολογήσιμα. Έσκυψε πάνω απ' τη Λίτσα και της ψιθύρισε:

—Μην κλαίτε... Σας παρακαλώ μην κλαίτε... Μά γιατί κλαίτε... Πρόκειται περί παρεξηγήσεως... Ναι, σάς βεβαιώνω... Θά σάς εξηγήσω κατόπιν... Γυρίστε απ' τούτο τώρα... Σας παρακαλώ, Λίτσα, γυρίστε απ' τούτο...

Μα η Λίτσα δεν άπαντούσε. Δεν τον άκουγε ίσαως. Θυμώθηκε τον πεταμένο της έρωτα, ήταν ασταχώς καρδιάς να την άκούει κανένα.

—'Ο Βρανάς μισοσυγκινηθήκε. Έσκυψε τη φωνή 'Η Λίτσα έπεσε σ' ένα κάθισμα συντριμμένη που πιά τρυφερό και της είπε:

—Λίτσα, σάς βεβαιώνω... σάς άσφαλίζω, Λίτσα, μ' έχετε παρεξηγήσει... Όταν σάς πω τί συμβαίνει θά με δικαιολογήσετε... Μ' άκούτε, Λίτσα;... Μικρή μου Λίτσα...

—Έξαφνα, μιά φωνή σκληρή, σπινγγή, όργισμένη άκούστηκε:

—'Ουρ... Νά πάει ο διάολος τόν άλλο διάολο, φτάνει πια... Άσε τις γλύκες πια, καίμενες... Άηδίασε, μιά τή Θεό... Φτάνει πια, είπα... Δεν έχοιμε κηδεία εδώ να κλαίμε... Κι' έξ' άλλου η κλάψες μου παγωνίζουν τα νεύρα... Φτάνει... Φτάνει, είπα!...

Ήσαν η Φλόρα, θυμωμένη, με γουρλωμένα τα μάτια, με τις γροθιές σφιγμένες στους γοφούς, σε μιά στάση μάγικη, είχε πλησιάσει το Βρανά και τον κτύπαζε κακάματα, γεμάτη χολή, πειραγμένη για τις τρυφερότητές του.

—'Ο Βρανάς άπόκρινε κόκκαλο. Θέλησε να πη κάτι, μιά η Φλόρα δεν το άκουσε καιρό.

—'Ας λείπουν τα λόγια, του φώναξε άπτότομα. Πες στην κυρία να μιά κνήμη τη χάρι να μιά αφήσει ήσυχοι. Διάολε!... Δεν ένοχλούνε δα τόν κόσμο, προί... Έστ' αν θές να φύγω εγώ...

—'Αν τ' όθες αυτό, φεύγω κιόλας... κ' αν με ξαναδής να μού βγάλεις τ' όμά...

Και καμώθηκε πως θά φύγει.

—Φλόρα, στάσου, μη φεύγεις, μη φεύγεις! Ξεφώνισε γεμάτος λαχτάρα ο Βρανάς.

—Ήταν έτοιμος να δώσει γρήγορα γρήγορα ένα τέλος στην ιστορία αυτή, μιά δεν πρόλαβε.

Η ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Έδω και άλλοι. Άνθίζουν και άνθισαν των Άθηνων. Τό άνθεμπερίο στο Παρίσι. Τά γαρύφαλλα της Μαρία, Άντουανέττας. Τό άνθοςάρε της Άγίας Ειρήνης και ο μπάριμα Φασούλης. Τό μπουκέτο των Άθηνων και η Ριστόρι. Τά τροπικά φυτά της Σοφίας Τρικυπ. Τό στεφάνι στο νεκρό του Κανάρη. 'Ο Θεός. Διηγήματα και τ' αριαντάφυλλα του. Ένα περίεργο έπεισόδιο κ' ένα δίστιχο.

Ένας Άταλός αισθητικός φράζει: «'Ο βαθμός τού πολιτισμού μιάς πόλεως μετρείται με τόν αριθμό των άνθισαντων της». Σύμφωνα λοιπόν με την άρχή αυτή, η Άθήνα μας πρέπει να θεωρείται μιά άτ' τις πιο προδεδειγμένες πόλεις τού κόσμου. Στά Χαντεία κέντρα, στην όδον Σταδίου, στον Κήπο τού Κλαυθμόνος, στην πλατεία τών Άνακτόρων, σε τόσα άλλα μέρη διεξάγεται έντατικό τό εμπόριο των λουλουδιών και ά άνθισαν κερδίζουν πολλά, μερικοί μάλλον και πλουτίζουν.

Άλλοτε βέβαια—όπως θά διηγηθούμε παρακάτω—δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Σήμερα όμως, γύρω από τας Άθήνας, ιδίως στα Πατήσια, υπάρχουν πολλά άνθοκρήνη που καλλιεργούν στο ύπαιθρο τις διάφορες ποικιλίες των ντόπιων άνθων, άλλα και πολλά είδη των τροπικών, μέσα σε σέρες. Σήμερα μπορεί κανείς να θαυμάσει μενεξέδες καλύτερες από τούς όνομαστούς εκείνους της Πάρου, καμμένες πρώτον μεγέθους και όλη τη λαμπρότητα και λαμπρότητα ποικιλία των χρωμάτων, των όδων, των γαρύφαλλων, κλπ.

Η έπίδοσις αυτή στην άνθοκρήνη δεν χρονολογείται από πολλόν καιρό. Σήμερα όμως, αν η άνθη στα άνθη δεν έγινε ακόμα, όπως στην Εθιοπία, κοινωνική ανάγκη, μπορεί όμως να πη κανείς ότι η άνθοφιλία μπηκε στις συνήθειες της άπ' άπαιτημένης Άθηναϊκής τάξεως.

Στά τελευταία χρόνια της ζωής του, ο άλησιό-ητος Νικ. Σπανδωνής, θέλοντας να τονώσει τό άσπρη των συμπολιτών του έρωτά τ' άρωατότερα διαμορφώματα της φύσεως—όπως όνόμαζε τά λουλούδια—ίδρυσε σύλλογο φιλοτών με την έπωνυμία «Σύλλογος 'Ιολήτων», τού όποιου τά μέλη έφταναν στη μπουκονέρα τους, ως διακριτικό σημείο, μενεξέδες. Άλλ' ο σύλλογος (ένας από τούς πολλούς που ίδρυσε ο άεικίνητος δημοσιογράφος) δεν έζησε περισσότερο από τούς μενεξέδες της χρονιάς εκείνης...

Βέβαια, η άγάπη στα λουλούδια δεν έγινε ακόμα έδώ λαϊκή, όπως στη Βιέννη ή στο Παρίσι, όπου η γυναίκες της Άγοράς, σερνοντας τά χειροκρήνη καρποσάκια τους στην όδον τών Καποκινών, προς τό μέρος της όδου Ειρήνης, πουλούν τά άρωα Παριανά τριαντάφυλλα με λίγες πεντάρες στις πτυχές μυννέντες, τις χαριτωμένες αυτές μωδι-στούπες, που ξεχινόνται κάθε μεσημέρι από τά κα-ποκρήνη, γιλιόδες όλόκληρες, γεμίζουν τά πολυ-θήκια βουιέβάρτα, μπαίνουν στα μάλα, στα μικρο-εμπορία ή στα μαγείρια, ταμπούν κάτι με τη λι-τότητα ποικιλών, ζοηρεύουν τά πάντα με τη φλο-ρία τους και τά γέλια τους, αλλάζουν φανερά φιλη-ματα με τούς φίλους τους, που τις περιμένουν εκεί, και ξεαναγυρίζουν στην εργασία τους μ' ένα μπου-κέτο λουλούδια. Αυτή την εκλαίκευσι των λουλου-διών δεν την άπέκτησε ακόμα η Άθήνα, αν κ' ο νταχλασμός άγατά και περιποιείται τά άνθη σε κηπαρία και γλά-στρες.

Η άγορά των άνθων στο Παρίσι είνε ένα από τά περιεργότερα και συμπαιχνικότερα θέματα. Έκει, κοντά στην Ιστορική Παναγία των Παρισίων και τό Μέγαρο τών Δικαστηρίων άίονες όλόκληρους, από Πέμπτη και Σάββατο, πουλίζουν τ' άνθη τους και τά φυτά τους ά όρωματικοί Παριανοί... Κιόλαδες ντόπιοι (και ξένοι χαζόντες) τρυφούν εκεί, στην πλατεία και τά πεζοδρόμια τού Σηκουάνα, όπου παραστάσεις μυριάδες πανόρα με τά άρωατότερα προϊόντα των Παριανών ποσάστειον, σε χίμα ή σε κομμά μπουκέτα. Στά χρόνια της τρομερής Γαλλικής Έπαναστάσεως, στο μέρος αυτό έρχότανε σ' ένα λουλούδι Ρισό, φίλος τού δεσποτισμού, ν' άγοράσει άνθη για τή φι-λασομένη Μαρία Άντουανέττα, που πάντων γαρύφαλλα άσπρα και κόκκα κρέα, από τά λεγόμενα εντέ Νιέλι. Η άνανέωσις των λουλουδι-ών της φιλικής γυνάτειας κάθε ποί, ως την ημέρα που η βασίλισσα άφισε τό κελί της για να όδηγηθί στην λαμπρότητα, επάνω σ' ένα κάρο.

Στά Άθήνας, στα 'Οθωνικά χρόνια, τό εμπόριο των λουλουδιών ήταν άγνωστο, καθώς και η άνθοφιλία.

—'Ο Ρισόης διηγείται, ότι την έποχή που η μεγάλη τραγωδός Ριστόρι ήθελε στα Άθήνας και έδωσε τρεις παραστάσεις, με-ρικοί δυναμοστά της θέλησαν να τις προσφέρουν ένα μπουκέτο. Μά πολλούς κόπους κατόρθωσαν να βρουν μερικά λουλούδια της προκοπής, τά έδωσαν όμως σ' ένα μάτσο τόσο άλαίσθη-τα, που όταν τό πήγε η Ριστόρι στο ξενοδοχείο της, τά έξριξε

μπουκονέρι ορόον έστόλιζε τή μπουκονέρα τού τριαντάφυλλου Γέρον τού Μωρηά. Και είνε γνωστό στους παλαιότερους τό έπεισόδιο τού, έξ' α-τίας ένός ορόον. 'Ιδού τί συνέβη:

Τς πρώτες ημέρες μετά τόν άτυχ πόλεμο τού 1897, ένώ όλος ο κόσμος θεωρούσε ύπατιό τ' Διηγήματα και μιά ένοπλη Άθηναϊκή στάσι, υπό τόν Διη. Ρισό, τόν άνάγκασε να παραιτηθί απ' την Έ-ξουσία, ο άτάραχος Γορτυνός έδωκε στη μπουκονέρα τού ένα με-γάλο τριαντάφυλλο, άνθισε σ' άμιάς του και πέρασε χαμογελάτος απ' την όδον Σταδίου και τό Σύνταγμα! Η εμψύχισις του και, προ-πάντων ο άνθοφιλισμός τού, έξώργισε φοβόρα τόν κόσμο. Κι' έτσι ο Γέρος έπροσκαίρισε, έμυντ'όση κ' άναγκάστηκε να έξαφανισθί...

—'Ο ροδανθής πολιτικός έχαλαρώθηκε κάποτε την Έξουσία σαν τριαντάφυλλο, που έχει και τ' άγκάβια της και είνε τό γνωστό δίστιχο:

—'Οποιος άγαπά τά ρόδα, πρέπει νάχη ύπαμονή
Κι' όταν τόν ταμπούν τ' άγκάβια να μη λήη πως πονεί.

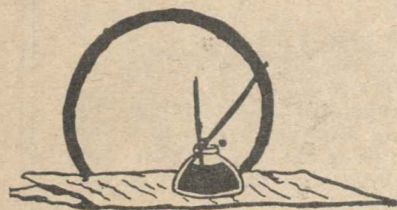
ΔΙΣΤΙΧΑ

Πόδια και χείρα σούδωσαν ή φως μ' εύκόλως
Τά μέν σε κάνουν στρατηγόν, τά δεύτερα ταίαν.

Ζ. Η. Α. Α. Α. Α. Α.

—'Υπομονή—τί γιατρού! Θαορείς πως σε γιατρούει,
κ' ενώ τόν πόνο σου περνά, κηρύττ' σε φαρμακεί!

Γ. Α. Α. Α. Α.

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

.....

ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΓΑΠΗ

.....

Κάποιος σοφός είπε : «*Η αγάπη που τελειώνει τραγικά, δεν τελειώνει ποτέ!*»

Αυτό είχε μια μεγάλη αλήθεια. Αγάπησα πολλές φορές

στη ζωή μου, αλλά καμιά από τις αγάπες μου δεν μου έμεινε τόσο βαθιά ριζωμένη στην καρδιά μου, όσο εκείνη που τελείωσε τραγικά.

Φτωχή Μαριέττα!... Δεν μπορώ να σε ξεχάσω... Θυμάμαι πάντα το χλωμό σου πρόσωπο, τα μαύρα σου μαλλιά, και τα γαλάζια σου μάτια, τα μάτια σου που ήταν γεμάτα από ένα απόκοσμο φως...

Φτωχή Μαριέττα!... Δεν τα φίλησα ποτέ τα φτωχά σου μάτια,

δεν χάιδεψα ποτέ τα σκοτεινά σου μαλλιά... Κι' όμως όλα τα φίλια

και τα χάδια των άλλων μου έρωτων δεν είχαν ποτέ νά μένουν την άξια

που είχε της ματιάς σου το χάδι και το φίλ για μένα.

Ήμουν τότε νέος είκοσιπέντε ετών και μια μέρα περνούσα από μια

απόκρυψη συνοικία του παλιού Παρισιού. Στο παράθυρο ενός σπιτιού

είδα καθισμένη μια πεντάμορφη νέα με μαύρα μαλλιά και γαλάζια μά-

τια. Καθώς την κύτταξα, μ' εκύτταξε κι' εκείνη. Κι' έννοιωσα να γε-

μίζω όλη μου την ψυχή το μαγευτικό φως των ματιών της. Περνούσα πελά

κάθε τόσο απ' το σπίτι της και κάθε φορά, η πεντάμορφη παρθένα μου

έδινε κι' ένα μέρος της ψυχής της με τη φωτεινή μεθυστική της μα-

τιά, έτσι που μου φαινότανε πια ότι είχα όλη της την ψυχή μέσα στην

ψυχή μου.

Μια μέρα μου χαμογέλασε. Έγώ δεν βάσταξα πια και την άλλη

μέρα έδεσα ένα γραμματάκι σ' ένα τριαντάφυλλο και της το πέταξα.

Την είδα να το παίρνει, να το διαβάει και να χαμογελάει. Τι χαμό-

γελο γλυκό, γεμάτο οδράνια χαρά ήταν εκείνο!...

Στο γραμματάκι μου της φανέρωνα, με λίγα λόγια,

τη μεγάλη αγάπη που αισθανόμουν γι' αυτή.

Καί την άλλη μέρα, όταν πέρασα πάλι, η ώραία κόρη

μου πέταξε κι' εκείνη ένα άλλο όμοιο τριαντάφυλλο στο

δοχείο ήταν δεμένο ένα της γραμματάκι, στο οποίο μου

γράφει :

«*Κι' εγώ σ' αγαπώ πολύ, πολύ περισσότερο απ' ό-*

σο μ' αγαπάς εσύ. Είσαι ο μόνος νέος στον κόσμο, που

έκανε την καρδιά μου να χτυπήσει τόσο δυνατά. Για

μένα δεν υπάρχει κανείς άλλος πια στη γη εκτός από

σένα. Δεν ζω, παρά για να σε βλέπω να περνάς. Αδ-

τό είνε τώρα πια για μένα ο σκοπός της ζωής μου.

Είμαι ευνυχιωμένη. Μόνο σε σκεπάζω με το σώμα μου.

Κι' αν θες να βαστάξεις για κάμποσο καιρό η ζωή μου και η ευτυχία μου, μη

βελήσης να μής στο σπίτι μου. Θα σου πω μια μέρα,

δίνε μου ζωή με τη ματιά σου, και γράφε μου κά-

ποτε, αν θέλεις.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.

Το γράμμα της αυτό μου έκανε βαθιά εντύπωση, τόσο για την αγνότητα και την εμπιστοσύνη της νέας, όσο και για τη μυστηριώδη της παραγγελία να μη θέλω να την ιδω από κοντά. Φαντάσθηκα ότι οι γονείς της θα ήταν πολύ αυστηροί και δεν θα της επέτρεπαν να φλεγοτάει, μ' ένα νέο άγνωστο σάν κ' μένα.

Της άποκριθηκα λοιπόν ότι είμαι έτοιμος να τη ζητήσω από τον πατέρα της ή τη μητέρα της, όποιαν ώρα ήθελε, γιατί ήμουν και οικονομικώς ανεξάρτητος και ελεύθερος να πάρω την εκλεκτή της καρδιάς μου.

Μά μου έγραψε και πάλιν ξεροχίζοντάς με, να μη θέλσω να μωό στο σπίτι της, αν δεν μου έδινε ή έ-δινε την άδεια γι' αυτό.

Και περίμενα...

Επί βξη μήνες της έγραφα και μου έγραφε, χωρίς να μου επιτρέψει να την επισκεφθώ.

Τα γράμματά μας τώρα τα ανταλλάσαμε μέσω μιας πιστής της υπηρετίας.

«*Αχ, γράμματά της Μαριέττας.*

Τα έχω πάντα κρυμμένα και τα διαβάζω και δεν τα χορταίνω, κι' ως περάσαν τόσα χρόνια από τότε που μου τα έγραψε το αγαπημένο της λεπτό χεράκι. Μέσα σ' αυτά τα γράμματα έπαυε όλη της η ψυχή, ξεχείλιζε όλη η φλογερή της αγάπη. Μά πάντα μου απηγόρευε να πάω να την ιδω.

Κάποτε σκεδόντας από το παράθυρο μου έδινε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της. Τό έβλεπα και τό φιλούσα και πάλι το τραβούσε βιαστικά. Την παροκάλισα πολλές φορές να θέλξη ναρρή σ' ένα ραντεβού, σ' ένα πάρκο, μη δέν τό θέλξης ποτέ. Δεν την έβλεπα, παρά μόνο στο παράθυρο, στην ίδια πάντα στάση, άλλοτε να διαβάζει κι' άλλοτε να πλέκει δαντέλλα.

«*Μαριέττα —της έγραφα μια μέρα— δεν καταλαβαίνω γιατί, αφού σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, δεν θέλεις να παντρευτούμε.*

«*Σε παρακαλώ —μου απάντησε εκείνη— μη μου μιλάς κάμποσον καιρό ακόμα, γι' αυτό τό ζητώ, αν μ' αγαπάς αληθινά.*

Κι' εγώ πάλι περίμενα... περίμενα.

Μά ο καιρός περνούσε. Έπρεπε να φύγω από τό εξωτερικό, για μια κατεπείγουσα υπόθεση. «*Θέλα λοιπόν ν' αναχωρήσω τη Μα-*

C. G. D.

—*Αχ, κύριε!... Πέθανε για σάς! —μου είπε η υπηρέτρια.*

ριέττα, να την ιδω από κοντά, να σφίξω τό χέρι της.

Καθώς πλησίαζα σπίτι της, είδα τους γονείς της να βγαίνουν έξω. Η Μαριέττα δεν ήταν στο παράθυρο. «*Ετσι, τόλμησα να πάω έξω την πόρτα που ήταν ανοιχτή και να μωό μέσα στο σπίτι. Η πόρτα που οδηγούσε στο δωμάτιο, όπου καθόταν πάντα η Μαριέττα ήταν επίσης μισάνοιχτη. Δεν βάσταξα και μπήκα μέσα.*

Τότε, ο Θεέ μου! Ένα ανέλπιστο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια μου. Είδα την υπηρέτρια να σκρώνει στά χέρια της, σάν ένα μικρό παιδί, τη Μαριέττα και να την τοποθετεί στην πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο. Τά πόδια της Μαριέττας κρεμόντουσαν κάτω-τα, λιγνά και άκαμπτα σάν ξύλα!...

Και κατάλαβα τότε, ότι ή δυστυχισμένη κόρη ήταν παρμένη απ' τη μέση και κάτω... Τί φορική αποκάλυψη!...

Τώρα πια καταλάβαινα, γιατί ή φτωχή νέα δεν ήθελε με κανέ-τροπό να την επισκεφθώ και να την ζητήσω απ' τους γονείς της.

Η υπηρέτρια, αφού τοποθέτησε τη Μαριέττα στην πολυθρόνα, έ-

ριξε ένα μεγάλο σκέπασμα επάνω στα άτροφικά πόδια της.

Τη στιγμή αυτή, η Μαριέττα γύρισε έξωα και μ' αντίκρυσε.

«*Εβγαλε άμέσως μια μεγάλη κρυμνή τρώμα και λατομήματα...*

Με κόπο, ή υπηρέτρια κι' εγώ, κατορθώσαμε να την φέρουμε στις αισθήσεις της. Μόλις άνοιξε τά μάτια της και με είδε, φώναξε :

—*Γιατί ήρθατε ;* «*Ω, γιατί ήρθατε ;*...

Κι' άρχισε να κλάει με λυγμούς.

Προσπάθησα να την παρηγορήσω, μα δεν ήθελε ν' ακούσει τίπο-

κι' έκλαιγε, όλο έκλαιγε... Θά γύριζαν από στιγμή σε στιγμή ο γο-νείς της κι' αναγκάσθηκα να φύγω. Έφυγα με την καρδιά σακα-

μένη.

Την άλλη μέρα, όταν πέρασα απ' το σπίτι της Μαριέττας, τό παράθυρο ήταν κλειστό. Μισάνοιξε όμως ή υπηρέτρια και μου έδωσε ένα γράμμα. Τό πήρα σ' ένα τριαντάφυλλο, να τό διαβάσω εκεί ήσυχ.

Η Μαριέττα μου έγραφε :

«*Πολυαγαπημένο μου,*

Συγχώρεσέ με. Μια μέρα θά σου έλεγα την αλήθεια. Αλλά ήθελα για κάμποσο ακόμα καιρό να μωό με την ιδέα ότι μ' αγαπάς. Αχ, τί λυπη-

τή μεθυστική ευνυχία ή ματιάς σου, τά γράμμα-

σου, τά λόγια σου. Μωό φανόσουν σάν ένας άγ-

λος που θά μωό έφερνες μια μέρα ένα ανέλπιστο λε-τρομώ. Κι' όλο περίμενα να γίνη ένα θαύμα. Έλπί-

σώς ή μαγική δύναμις της αγάπης θά μωό άνέστανε

έξωα να τό φτωχό νεκρωμένο μου κορμί. Μά τό θαύ-

μα δεν γινότανε. Κι' έκλαιγα, έκλαιγα με τη σκέψη

ότι σούκλεβα την αγάπη σου, δείχνοντάς σου με τό

δωροφόρο μου πρόσωπο και κρυβόντάς σου με τό

τροφικό μου σώμα. Συγχώρεσέ με !... Σ' αγαπώ

πολύ. Καί τώρα δεν πρέπει πια να με ξαναδείς. Σί-

χασε τό άσχημο σώμα μου.Νά θυμάσαι μόνο τό πε-

σωπό μου. Ας μείνει αυτό μόνο σάν μια όρλια εί-να

να στη μνήμη σου. Η ψυχή μου θά είνε πάντα γε-

νη αγάπη για σένα. Μωό έδωσες μια ευνυχία που

τόλμωσα να την περιμένο. Σ' εύχαριστώ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.

Τη νύχτα εκείνη δέ μπόρεσα καθόλου να κοιμηθώ. Διάβασα και ξαναδιάβασα τό γράμμα της Μαριέττας. Μια βαθιά συγκίνησις πλημμυρούσε την καρδιά μου. Είχα αποφασίσει να πάω την άλλη μέρα, να ζητήσω από τη Μαριέττα από τους γονείς της. Θά θυσιαζόμουν γι' αυτή. Θά ζούσα κοντά της, παρηγορώντας την και πα-

ριβάλλοντάς την με τρυφερή στοργή, σάν να ήταν ή άρρωστη αδελφούλα μου.

«*Αλλά την άλλη μέρα, όταν πήγα στο σπίτι της,*

αίλλοιμονο! — θρόνιχα μπρος σε κηδεία... Ναι, ή Μα-

ριέττα είχε πεθάνει !...

Την είδα ξαπλωμένη μέσα σ' ένα λευκό φέρετρο. Τό σώμα της ή-

εχαν σκεπάσει με λουλούδια. Φτωχή μου Μαριέττα!...

«*Ακουσα να λένε, ότι την βρήκαν έξωα πεθωμένη στο κρεβάτι*

της. Τά μάτια μου βοδύκωσαν...

Κι' έξωα, είδα πάλι μου την υπηρέτρια της Μαριέττας. Τά

μάτια της ήσαν κατακόκκινα απ' τό κλάμα.

—*Αχ, κύριε, μωό είπα... Πέθανε για σάς. Έπνε όλο τό νεκρω-*

τικό που έπρεπε να πίνη κατά σταγόνες, όταν είχε άπάντα. Τό αρ-

ρώμα άδενε τό μπουκαλάκι, μα δεν είπα τίποτε σε κανένα. Τί θά έ-

φελούσε; Μόνο που ό κόσμος θά εύρισκε άφορμή για να την κατα-

γήςον. Ήταν ένας άγγελος!... Πρέπει να είστε ύπερφόρος για

σας αγάπησε ένας άγγελος...

Σέ λίγες μέρες έφυγα απ' τό Παρίσι. Μά ή ανάμνησις της Μα-

ριέττας μ' ακολουθούσε παντού.

Και τώρα ;... Πέρασαν χρόνια από τότε... Φίλησα πολλά χεί-

λάδενα πολλά όμοια μαλλιά, μα ποτέ δεν έννοιωσα μέσα στην ψυ-

χή μου να με κυττάζουν τόσο βαθιά δυό μάτια, σάν τά δικά της...

Και πάντα νοιώθω μέσα μου να έχη μείνει κάτι από τό γαλά-

ζίο φως... Ένα γαλάζιο φως, που δεν σβήνει ποτέ και φέρνει την

ψυχή μου άγνό κι' αθάνατο, κι' όταν ακόμα φιλά άλλα μάτια...

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

Στη φυλακή. Τά μαρτύρια του Πικώ. Στις άλυσσίδες. Οι μυστηριώδεις χτύποι στών τοίχων. Τι συνέβαινε. 'Ο φυλακισμέ-νος 'Ιταλός παπάς. Τό τρύπημα του τοίχου. Γιατί είχε φυλακιστεί ο Τόρρι. 'Η τελευταίες του στιγμές. 'Ο Πικώ γενι-κώς κληρονόμος του. 'Η άπεφυλακίσις του. Σχέδια εκδικήσεως.

Είπα Έπειτα από μια εβδομάδα, ο Τόρρι πέθανε...

Οι δεσμοφύλακες μπήκαν μέσα στο κελί του και τον μετέφεραν έξω. 'Ο Πικώ όταν αντελήφθη το θάνατό του, έκλεισε παρὰ το φίλο του πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφε μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Έπειτα περιέ-πεσε σὲ κατάστασις ἀνασθησίας, περμένοντας κι' αὐτὸς τὸ θάνατό του.

«*Αλλά ή τύχη ἐπὶ τέλους τὸν εὐόησε. 'Ο Μέγας Ναπολέων νική-*

θῆκε σὸ Βατερλό, ἐξορίσθηκε σὴν Ἀγία Ἐ-

λένη καὶ ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδο-

βίκωσ 18ος διέταξε ν' ἀποφυλακιστοῦν ὅλοι οἱ

πολιτικοὶ κατὰδικιοί.

«*Ετσι, σὺς 15 Αὐγούστου 1814, ἐφ'α χρο-*

νία ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀλυσμένην τελευτὰ

συνάντησίν του μετ' τῆ Μαργαρίτα, ὁ Πικώ,

ἐλευθέρως πια, ἀλλὰ κ' ἐκμηδενισμένος, ἔπα-

νὸς τὸ δρόμῳ τῆς Ἀδινόν, κουργιασμένος, χλο-

μὸς σάν πεθωμένος, σπαστὸς σκελετὸς πρὸς πε-

κατοῦσε ἀνάμεσα σὺς κάμτους. Ἀλλ' ἐνὸς τὸ

κορμὶ του ἦσαν ἄρρωστο καὶ συντριμμένο,

ὁ νοῦς του φλογίζονταν ἀπὸ σφοδρὰ πάθη. Ἦ-

ταν πλουσιώτατος, ἡ μάλλον θὰ γινόταν σὲ λίγο

—καὶ θ' ἀρίερονε τὴ ζωὴ του γὰρ ν' ἀνακα-

λύνη καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακοῦς τοὺς ποὺ

τὸν εἶχαν καταστρέψει.

Δὲν θυμόταν πια, σχεδὸν διόλου, τὴ Μα-

ργαρίτα. Ἡ φυλακή, τὰ βασανιστήρια, ἡ ἀγο-

νία εἶχαν ξεριζώσει ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὴν

ἀγάπην. Δὲν εἶχε κανένα πόθο ἀποδείξεως. Τὴ

λίγη ζωὴ ποὺ ἀπέμεινε σὰ σακατεμένο κορμὶ

του, θὰ τὴν ἀρίερονε σὴν ἐκδίκησίν του. Μο-

νάχα αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ ἔδινε δύναμιν καὶ θάρ-

ρος.

«*Αλλὰ, μολοντοὶ θὰ γινόταν ἀγρότερη πλού-*

σιος, τὴ στιγμὴν ἐκείνη δὲν εἶχε πενιάρει, καὶ

ζούσε ἀπὸ τὴ φιλανθρωπία τῶν χωρικῶν, οἱ ὅ-

ποιοὶ, βλέποντας τὸ χάλμα του, τὸν ἐλαπαζο-

ύοντουσαν. Τὸν ἐδίωκονε ἡ ἐλπίδα κι' εἶτα ἐπὶ

τέλους μια μέρα ἔτρεψε σὸ Μιλάνο. Ἐπ'ἤ-

κεισε ἀπὸ τὸν ἀνέραρ ἡ διαθήκη τοῦ πατὴρ καὶ πραγμα-

τικὸς ὄρισε τὰ διαμάντια, θαυμάσια, πολυτίμη ἀνακατεμένα με σμα-

ράγδους, καμέες καὶ ἄλλες πολυτίμες πέτρες.

«*Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Πικώ μεταμορφώθηκε. Ἀγρότερη φ-*

ρεμάτα καὶ γίνθηκε ἕνας εὐτυχὴς ταξιδιώτης. Ἦ πῦξ, ἡ ὅποια τὸν

εἶχε κάνει κουργεὶ, τὸν ἀποξήλωσε τώρα μετ' τὸ παραπάνω. Ἐπ'ἤ-

κεισε διαδαστήριον ἀπὸ τὸ Μιλάνο γὰρ τὴ Γαλλία μετ' τὸ θῆμα Λουδο-

βίκωσ. Ἐπειτα ἔπῃγε σὸ Παρίσι, σὸ Ἀμβούργον καὶ σὴν Τράβεζα τῆς

Ἀγγλίας καὶ μετ' τὴ διαθήκην τοῦ πατὴρ ἀπέσπερ τις κορυφαίης κατα-

θέσεως του. Πάμπλουτος πια, ἀγρότερ ἕνα καλὰ σὸ Λονδίνο καὶ

μὰ ἔπειτα σὸ Φοντενεμπλά. Τότε πάλι σπυλιώθηκε πρὸς ἕνα και-

ρὸς νὰ ἰδῇ τὴ Μαργαρίτα καὶ τοὺς φίλους τοῦ σπὴ Νικη γὰρ νὰ προσ-

παύσῃ νὰ μύθῃ τὸ μυστικὸν τῆς καταγγελίας του. Ἀλλὰ δὲν κατώ-

θῆσε, γιὰτ' ἔτρεψε ἄρρωστος. Τὰ νεύρα του, τὰ ὅποια τὸν συγκρατοῦ-

σαν μετ' τὴ δύναμιν τῆς ἐκδίκησεως, δὲν μπόρεσαν ν' ἀντέξουν περισ-

σότερο κι' ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ σὲ μια κλινικὴ. Ἐκεῖ δὲν ἐγ-

κατείνετο τὸ σχέδιόν του κι' ἄρχισε πρὸς ἔξοδόν του, πληρωμένος κα-

τακόσους γὰρ νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ συνέχεια.

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Ο Ώραιος Τζέμ, γιός Μωάμεθ του Β', και ο Σουλτανικός Θρόνος. Ένας αδελφικός αλληλεσπαράγματος. Τζέμ καταφεύγει στους Ίππότες της Ρόδου. Πρίγκιψ, κυνηγός και ποιητής. Ο Τζέμ στην Προβηγκία. Στον Πύργο των Αρχόντων. Στην αγκαλιά της Ώραιας Αλμέδας. Ο Τζέμ και η Μαρία Μπλενσφόρ. Μία τραγική γλώσσα. Το δηλητήριο της Έλληνισσας. Η αυτοκτονία της. Τρεις ιστορικοί τάπητες.

Ο Πορθητής, ο τρομερός, αλλά πολιτισμένος Μωάμεθ ο Β', πεθαίνοντας, — είκοσι χρόνια μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης — άφησε δύο γιούς: το Βαγιαζίτ και τον Τζέμ. Ο Βαγιαζίτ, ο πρωτότοκος, αποκαίονταν την εποχή που πέθανε ο πατέρας του, αναγκάστηκε να καταπολεμήσει το νεότερο Τζέμ, που του είχε σφετερισθεί το θρόνο, και να τον διώξει από την Κωνσταντινούπολη. Ο πρίγκιψ Τζέμ, αν και ήταν άριστος με τον πατέρα του στην ψυχή και το σώμα αναγκάστηκε να φύγει από την Πόλη, παρά την υποστήριξη των Ελλήνων και παρά τα μεγάλα πλεονεκτήματα του Ιπποτικού και ευγενικού χαρακτήρα του.

Μπαίνοντας, λοιπόν, σε μία Έλληνική γαλέρα και συνοδευόμενος από άλλα πλοία, εγκατέλειψε την περιπόλητη του Κωνσταντινούπολη, προς την οποία ούτε στιγμή δεν έπαυε να κοιτάζει τα βλέμματα της φιλόδοξης ψυχής του.

Όταν η γαλέρα βγήκανε από τα Δαρδανέλλια, οι βόρειοι άνεμοι τους έσπρωξαν στη Ρόδο, η οποία την εποχή εκείνη ήταν υπό την κυριαρχία, του περιφημου Τάγματος των Ίπποτων, με Αρχηγό το Μάγιστρο Πέτρο δ' Αμπισσών. Οι Ίππότες εγκατεστημένοι από δύο αιώνες στο Ώρειο Έλληνικό νησί, είχαν πολλές φορές αποκορύφει τις επιδρομές των κυριαρχών του Τούρκου. Κατά την τελευταία όμως εισβολή, έπολεμύσαν διαρκώς κατά του Τουρκικού Στόλου, τον οποίον ο Πέτρος δ' Αμπισσών, στο τέλος, κατέστρεψε, προκαλέσας μάλιστα το θάνασμα του Πορθητού, που είδε τη ναυμαχία.

Μία μέρα, οι σκοποί που φρουρούσαν στις επάλξεις του Κάστρου, ανήγγειλαν στο Μάγιστρο της Ρόδου, ότι έρχοντο πλοία έφταναν στον ορίζοντα. Μά ύστερα από λίγο, όταν η γαλέρα έπλησιασαν, έξερωβώθηκε ότι Τούρκοι πειρατές ήταν οι έρχομενοι. Και πράγματι, σε κάποια ώρα οι κήρυκες ανήγγειλαν ότι ο πρίγκιψ Τζέμ, καταδιωχόμενος από τον αδελφό του, Σουλτάν Βαγιαζίτ, κατέφυγε στους Ίππότες της Ρόδου, στους παλινούς έχθρους του πατέρα του, για να ζητήσει άσυλο, βασιζόμενος στη γενναϊότητα τους. ***

Ο Πέτρος δ' Αμπισσών έδεχτηκε το κυριό πρίγκιπα με χαρά, του έκανε διάφορες τιμητικές εκδηλώσεις, και του ύπεσχεθη ότι θα του έδινε τα μέσα να καταπολεμήσει το σκληρόκαρδο αδελφό του.

Έμεινε λοιπόν ο Τούρκος πρίγκιπας στη Ρόδο, και από Τζέμ — που τουριστί σημαίνει γεράκι, — οι ντόπιοι τον έλεγαν χαϊδευτικά Τζιτζήμ. Έγινε κοσμογάρτος, και τώρριζε στα γλέντια, στο κτήρι και στην... πόλη, γράφοντας ερωτογράμματα, τα οποία έτραγουδούσε στους Ίππότες και — φυσικά — και στις Ίπποτισσες της Ρόδου....

Μετά ένα χρόνο, ο Μάγιστρος, απεφάσισε να αποστείλει τον πρίγκιπα Τζέμ στη Γαλλία, δηλαδή να του υποδείξει ότι ήταν ανεπιθύμητος πια στη Ρόδο. Του έλεγε λοιπόν ότι η δύναμις του Τάγματος δεν ήταν αρκετή για να ανταπεξέλθουν στα πολλά στρατεύματα που έμαζε ο Σουλτάνος, για να πιάσει τον αδελφό του. Η αλήθεια όμως είναι ότι ο Πέτρος δ' Αμπισσών είχε λάβει πολλές υποσχέσεις και πλούσια δώρα από το Βαγιαζίτ, για να σκοτώσει τον πρίγκιπα Τζέμ, η τουλάχιστον να τον στείλει δολιώς στη Γαλλία, να έχει να τον κλείσει για όλη του τη ζωή, σε έναν από τους πύργους του.

Κ' έτσι έγινε. Κατά το 1485, ο γιός του Πορθητού, με πολυτελείστες γαλέρες, που είχαν τα σήματα του Τάγματος της Ρόδου, έφτασε στην Προβηγκία και από εκεί, με λαμπρή συνοδεία, στην κομιοπολι Μπουργκα νέρ, χωρίς να υποτινεται τη δολιότητα του δ' Αμπισσών.

Ίπποτης της Ρόδου

(Παλιά χαλκογραφία)

Άγνωστες καλλονές για τον πρίγκιπα, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ τις μελαχρινές ή σιταρόχρουνες γυναίκες της Άσιας. Ήταν η πρώτη του καινούριου....

Ο Τζέμ, που είχε ποιητική καρδιά, πληρώθηκε άπαιστο από το έρωτα. Και ο έρωτας του Αιούτη με την ξανθή κόρη της Άσιας τον εφύθη από το θρόνο.

Η αγάπη του Τζέμ, ήταν τόσο παράφορη, ώστε εγκατέλειψε τη χώρα και τη λατρεία της Έλληνίδος οκιάδας του, της ποτής Αλμέδας, που τον είχε ακολουθήσει στα στρατάπεδα, στις νύχτες του, και στην έσσορία του.

Η δυστυχισμένη Αλμέδα, όταν είδε ότι ο άνθρωπος στον οποίον έδωσε τα πάντα, την Πατρίδα της, την οικογένειά της, τη ζωή της, την εγκατέλειπε, τόσο επικράθηκε, ώστε απέφασε να αυτοκτονήσει. Και πέριε την αυτοκτονία.

Μία μέρα, η Μαρία Μπλενσφόρ, έπεσε άρρωστη. Έγινε τρομερά από πόνο της καρδιάς, ή λεπτοκαμωτή κόρη. Οι γιατροί έστέκονταν γύρω της συλλογισμένοι.

Ο έξοριστος πρίγκιψ, στη χώρα αυτή, δεν βρήκε ούτε τον ήλιο ούτε τη ζεστασιά της ανατολικής πατρίδας του. Ο μονότονος χαρακτήρας των ψηλών πύργων και των επάλξεων της πόλης και του σιλου του δ' Αμπισσών, έρχονταν σιγά-σιγά καταπιπτική τη σκέψη σε όλα τα όνειρα και τις φιλοδοξίες του, όνειρα περίπλοκα και αστικά, σαν τη λαμπροκόπουσα δαμασκήνη σπάθα, την κομμένη με θήκη της...

Αλλά μία Έλληνίδα οδολίσκη, μία Ώραια θεληματική οδολίσκη, οδολίσκη Αλμέδα — που είχε συμπεριστεί την τέτατη του, τον έρωτα, αλλά και τις δυστυχίες του, τον αναζωογονούσε με όλη τη δύναμη του θερμού έρωτός της, και του έλυνε τις παλιές όρες της έσσορίας. Αγκαλιάζοντάς τον, η Ώραια οδολίσκη, του έλεγε:

— Τις γυναικείς κοιλιάδες του Μουσεφά και το θαύμα της Αλμέδας ήλιο θα τον βρίσκω πάντοτε στα μάτια σου, αφέντη μου, όταν καταδέχεσαι να σήκεις επάνω σου το άγαθό σου βλέμμα, όσο κοιτάξεις με αγάπη τη σκιάδα σου... Σ' είπα για μένα και Θεός και Πατρίδα!...

Ο πρίγκιψ Τζέμ, για να μην την πλύνει τον σόν «Πύργο των Αρχόντων» της Ώβερνης, άρχισε να γράφει, έτσι, με την επιμέλεια του έρχοντος περιφρημός «Πύργος του Τζιτζήμ» σώζεται ως σήμερα, στα μέρη αυτής. Χτισσε ακόμη χαμάνι, μαρμάρινες σέσες, κίονια οντολίσκη, μέσα σε γαρνιτούς κήπους. Και όσο προσιότε ο παρυσό ελπονίστηκε ο Πύργος του Τζιτζήμ από κοσμήματα που θύσαν τις Σαρακηνές τάπητες, από άρραβωνισμένα και τούλια: Ένα κομμάτι Αυστρίας, στην καρδιά της Γαλλίας.

Ο Ώραιος όμως ένος πρίγκιπας, «βασιλόπουλος» των μεσαιωνικών θρησκειών, με το βλέμμα του ήρωα και τη γενναϊότητα, που στην όλη του διάδοξη σείνει όλη τη μελαγχολία του για τη παρυσία του Σουλτανικού θρόνου, δεν άπο ασυγκίνητος τις Γαλλίδες παρυσόβες. Κοιμήμενος πίσω από τα παρυσόματα των παρυσών, αυτές, έπαιναν το πέρας της του Ώραιου Μουσεφά, όταν έπλησαν η ερώτηση από τον κτήρι, περφησαν επάνω σε ένα κούρσομο άρραβον άλογο, άκαλίστητο από τα σκηνία του.

Μία μέρα λοιπόν, σε μία μεγάλη νηγετική έκδρομη, όπου είχε συνηθισθεί όλη η άρχοντική κοινωνία των παρυσών, ο πρίγκιψ Τζέμ, έγνωσε τη Μαρία Μπλενσφόρ, ανήμα του Πέτρο δ' Αμπισσών και κόρη του Αρχοντά της Ώβερνης.

Η Μαρία ήταν λιγνοκάμωτη, ξανθή, χαριτωμένη. Ήταν η άπαλινος παρυσία του καινούριου....

Άγνωστες καλλονές για τον πρίγκιπα, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ τις μελαχρινές ή σιταρόχρουνες γυναίκες της Άσιας. Ήταν η πρώτη του καινούριου....

Ο Τζέμ, που είχε ποιητική καρδιά, πληρώθηκε άπαιστο από το έρωτα. Και ο έρωτας του Αιούτη με την ξανθή κόρη της Άσιας τον εφύθη από το θρόνο.

Η αγάπη του Τζέμ, ήταν τόσο παράφορη, ώστε εγκατέλειψε τη χώρα και τη λατρεία της Έλληνίδος οκιάδας του, της ποτής Αλμέδας, που τον είχε ακολουθήσει στα στρατάπεδα, στις νύχτες του, και στην έσσορία του.

Η δυστυχισμένη Αλμέδα, όταν είδε ότι ο άνθρωπος στον οποίον έδωσε τα πάντα, την Πατρίδα της, την οικογένειά της, τη ζωή της, την εγκατέλειπε, τόσο επικράθηκε, ώστε απέφασε να αυτοκτονήσει. Και πέριε την αυτοκτονία.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Τα νεύρα του Δουμά. Μία εξυπνοτάτη απάντησις σε έναν γιατρό. Η οικειότης του Δουμά προς τους φίλους του. Το παρθένο του γέρο Περό. Πώς... έκανονίστηκε το ζήτημα μιά χαρά. Οι δυο... κατηγορούμενοι. Το μίσος του Δουμά έναντιον του Μπυλόζ. Ένας άνθρωπος που δεν ήταν άχαριστος, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο Δουμάς πατήρ ήταν πολύ νευρικός. Κάποτε έβρισε έναν γιατρό, ο οποίος είχε την ανόηδα να... του ζητήσει μερικά χρήματα που του χρωστούσε.

— Θα σάς στείλω τους μάρτυράς μου! φώναξε τότε έξω φρενών ο γιατρός.

— Περίμενε καλύτερα να άρωστήσω! του απάντησε ο Δουμάς. Τότε, και χωρίς μάρτυρες, μπορείς να με ξεμπερδέψεις!...

Ο Δουμάς συνήθιζε να μιλάει στον ένικό, σε όλο τον κόσμο, εκτός από τον γέρο μεσίτη εισιτηρίων θεάτρου, Πορό, τον οποίον σεβόταν εξαιρετικά. Μά το Πορό, του κακοφάντανε, γιατί ο διάσημος συγγραφέας, δεν του φερόταν με την ίδια οικειότητα, με την οποίαν φερόταν σε όλους τους άλλους φίλους του, και μία μέρα έλεγε στο Δουμά:

— Κύριε Δουμά, θα ήθελα να σάς παρακαλέσω κάτι...

— Τι επιθυμείτε, σεβάστε μου φίλε; τον ερώτησε ο συγγραφέας.

— Νά... Θα ήθελα να μου μιλάτε στον ένικό...

— Εύχαρίστως!.. Αγαπητέ μου Πορό, λοιπόν... δάνεισε μου ένα πενηντόφραγκο!...

Στους γάμους της κόρης του, ο Δουμάς, αφού εδιάβασε δυνατά το συμβόλαιο του γάμου, έγρισε και έπε στους νεονύμφους με μεγάλη σοβαρότητα:

— Οι κατηγορούμενοι δεν έχουν να προσθέσουν τίποτα προς υπεράσπισή τους;...

Ο Δουμάς, αν και αγαθότατος, έτρεφε άποδο μίσος προς μερικούς ανθρώπους. Μεταξύ των εχθρών του αυτόν συγκαταλέγεται και ο Μπυλόζ, ο διευθυντής της «Ελευθεροτυπίας» των Δύο Κόσμων.

Τοσο μάλιστα ήταν το μίσος του συγγραφέα των «Γράνων Σωματοφύλλων» έναντιον του Μπυλόζ, ώστε κάποτε, έα ένα χρόνο άφώλητο, δεν έγραφε ούτε ένα γράμμα στους φίλους του, που να μην περιέχει και κάποια βροχή, έναντιον του Παρισιακού δημοσιογράφου. Γράφοντας, π. χ. σε κάποιον φίλο του στη Χάβρη, ο Δουμάς, έπροσέθετε στην φράση:

Κύριον Χ....

Κάθε ον

(Σε απόστασι 60 χιλιομέτρων από τον ήλιο τον Μπυλόζ).

Μιάν άλλη φορά πάλιν, έστειλε στον φίλον τον Πορό, ένα μιλιέτο, που άρχιζεν έτσι:

«Αγαπητέ μου Πορό, συ που είσαι κατά πάντα άνώτερος από τον ήλιο τον Μπυλόζ. κ. λ. κ. λ.»

Ο Δουμάς, που ήταν, ως γνωστόν, κατάλαος μέχρι τρέλλας, δεν μπορούσε να υποφέρει τους φιλαργούρους.

Κάποτε, φεύγοντας από μιάν έσπερδα, βρέθηκε στο βεστάριο, κοντά σε έναν διασκευομνηστικό, ο οποίος έδωσε στον άσηπτη που του είχε φέρει το παλτό του μια πυριποπύλη, πενήντα λεπτά.

Ο συγγραφέας κοκκίσε από γέλιο, και λογαριασμό του εκατομμυρίων, και άνοιγντας το παλτό του, πέταξε στον άσηπτη ένα εκατοντάχρονο.

— Συγγνώμη, κύριε, έπαισε λάθος... του έλεγε ο άσηπτης, δίνοντάς του πίσω το εκατοντάχρονο.

— Καθόλου, φίλε μου, απάντησε ο Δουμάς...

Και ρίχνοντάς μία περιφρητική ματιά στον άσηπτη, έπροσέθεσε:

— Ο κύριος έκανε λάθος.

Μία Ώραια φωτογραφία του Τσάρλι Τσάπλιν, του περιφημου και κοσμοαγάπητου Σαβάρ.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΝΝΑΙΟΥ

Ο περίφρημος φωτοδότης Αιinnaίος, πεθαίνοντας, άφησε στο γιό του, τον έξις σοφώτατο δεκάλογο.

1) Πίστευε σταθερά στο Θεό που έπιασε και διατηρεί και κυβερνά τον κόσμο, και που βλέπει και ακούει και γνωρίζει τα πάντα.

2) Μην επικαλείσαι ποτέ το Θεό μάρτυρα στις αδικίες.

3) Πίστευε ότι ο Θεός σε διατηρεί και σε οδηγεί καθημερινά στη ζωή και ότι κάθε αγαθό και καλό, προέρχονται απ' Αιυτόν.

4) Αν θέλεις να ζήσης πολλά χρόνια επάνω στη γη, να μην είσαι άχαριστος.

5) Μη φονεύσεις. Ο φόνος είναι ένα έγκλημα που τα ίχνη του μένουν ανεξάλειπτα και που δεν συγχωρείται ποτέ. Ο φόνος, μόνο με όνο έπανορθώνεται.

6) Να σεβαστεί τη γυναίκα σου, όπως και τις γυναίκες των άλλων.

7) Να περιφρησεις τα άδικα κέρδη.

8) Να είσαι τίμιος και σταθερός στο λόγο σου και όλοι θα σε αγαπήσουν.

9) Να μη στήνεις παγίδα στο γείτονα σου, για να μην πέσει ο ίδιος μέσα σε αυτή, και πάλιν ότι μετέας να του κινή.

10) Να μη έλπεις να σταθεροποιήσεις την εύτηζία σου με ραδιουργίες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Ζωή
Θεοφίλα, μία πεντάμορφη
Ρωμηοπούλα της σκλαβο-
μένης Πόλης, έχει αρραβωνιαστεί με το Βασίλη
Α-
γιοδαστή. Ο αρραβωνιαστικός της, επειδή θέ-
λησε να γιορτάσει τους γάμους του όσο το δυνατό
πιο λαμπρά, φεύγει για την Κρήτη για να φέρη
έκλεκτά γλυκά κρασιά. Μία μέρα, ενώ η Ζωή τη-
γαινε στο λουτρό, ένας πλούσιος και δυνατός Τούρ-
κος άρχοντας, ο δυνάστης Μουχτάρ άγας, τη βλέ-
πει στο δρόμο του και θαυμάζοντας απ' την όμορ-
φιά της, πλησιάζει τη νέα κι αρχίζει να της μιλάει τρυφερά
και παθητικά. Σάν έφτασαν στα λουτρά, ο Μουχτάρ αποαι-
ρέτησε τη Ζωή, την οποία άρχισαν να βασανίζουν κακά προ-
αισθήματα. Την άλλη μέρα πράγματι πρωί-πρωί, ο Τούρκος άρχοντας πηγαί-
νει στο σπίτι του Θεοφίλας και του ζητάει την κόρη του σε γάμο. Ο νέος
δυνατός του άπαντάει πως είναι αρραβωνιασμένη. Τότε ο άγας τον άπειλει με
τις μεγαλύτερες εκδικήσεις κ' έτσι στο τέλος η Ζωή, θέλοντας και μη, δέ-
χεται να γίνει σύζυγός του... Λίγον καιρό μετά το γάμο τους ξαναγύρισε στην
Πόλη ο Βασίλης, ο οποίος κόνεψε να τρελλαθή μαθαίνοντας τη δυστυχία του.
Καταρρέει άμας να δώσει στη Ζωή ένα ραντεβού και οι δύο έρασαν άποφα-
σισούν να φύγουν μαζί για το εξωτερικό. Μά κάποιος υπαγμένος του Μουχτάρ
άγας τους καταγγέλλει στον κύριο του, ο οποίος άποφασίζει να τους συλλάβη
κατά την ώρα της φυγής τους, χρησιμοποιώντας μερικούς Γεννιτσάρους...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο άρχηγός των Γεννιτσάρων δεν του έφερε καμιά αντίρρηση, και
τους πό συματώδεις
και γενναίους απ' τους
άνδρες του.

Τους έπηρε κατόπιν
μαζύ του, τους έμπα-
σε κρυφά στο παλάτι,
κ' εκεί περίμενε την
επιστροφή του ύπνο-
τη τον όποιον είχε δά-
λει να παρακολουθή-
ση τον άντλήρό του.

Ο ύπνο-της αιώτος
γύρισε έπειτα από λί-
γη ώρα και τον άνηγ-
γειλε ότι ο Βασίλης
είχε πάει στην παρα-
λία του Γαλατά κ' εί-
χε συνεννοηθεί με τον
καπετάνιο ενός Έλ-
ληνικού καραβιού που
θα έφτανε πριν απ' τα
χαράματα για την Ι-
ταλία.

— Ουαί!... μονο-
μύρισε ο άγας. Μου
έτοιμάζονται να πά-
νουν στην Ιταλία. Το
ταξίδι δεν είναι και
τόσο μεγάλο, ενώ αυτό
στον οποίο θα τους στείλω
εγώ είναι ταξίδι
πολύ μεγάλο, ταξίδι αγύριστο.

Η ώρα ήταν πιά περασμένη, κ' η νύχτα είχε άπλωθει σκοτεινή,
πάνω απ' την πόλη. Μολοντί από το πρωί επικρατούσε λαμπρός και-
ρός, έξαρνα, κατά τις δέκα, ο ούρανος σκεπάστηκε από βαρεία σύν-
νεφα και δεν άργησε να ξεσπάσει μ' άγρια καταιγίδα, που την δυ-
νόμονε ακόμα περισσότερο ο μανιασμένος άέρας.

Η αστραπή ανύλασσε τον ούρανο, και κάθε τόσο ή φωνή του
κεραυνού άντηχούσε τρομερή... Ψυχή ζωντανή δεν φαίνεται μέσ' στο
παλάτι του Μουχτάρ - άγας... Κανένας όρνιθας, καμιά όμνία δεν
άκούγεται... Έξαρνα μία πόρτα του γυναικωνίτη άνοίγει σιγά-σιγά
και μία σκιά ξεπροβάλλει με χίλιες προφυλάξεις από μέσα... Προχω-
ρεί σ' ένα μεγάλο διάδρομο και κατεβαίνει τη σκάλα που οδηγεί κάτω
στος κήπους του άνακτόρου.

Είπε η Ζωή... Τυλιγμένη ολόκληρη σ' ένα μαύρο πανωφόρι, με
το πρόσωπό της σκεπασμένο, στέκεται μία στιγμή δισταχτική, πριν
άποφασίσει να βγη έξω...

Η δύναμις της καταιγίδας την τρομάζει... Ωστόσο ξέρει ότι ο
Βασίλης την περιμένει κάτω, για να φύγουν μαζί, να πάνε μακριά
και να ζήσουν εύντηχοι, χωρίς να φοβούνται πιά κανένα...

Η έλπίδα αυτή της δίνει κανονόγους δυνάμεις και άποφασιστικά
κατεβαίνει στον κήπο... Περιπατεί γρήγορα - γρήγορα κάτω απ' τα
δέντρα, προσπαθώντας του κόπου να προφυλαχτεί από την μανία της
μύρας... Η βροχή τη χτυπάει άλύπητα κ' ο άέρας δεν την άφάνει
να περπατήσει... Κι' άμας αυτή προχωρεί προχωρεί άδιάκοπα...

Σκοντάφτει επάνω στις πέτρες, πάνετα στα δέντρα για να μην

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

πέση κάτω... Μά προχωρεί...

Νά, κάποια σκιά την περιμένει εκεί πέρα, πιά στη μεγάλη
νυδιά...

— Βασίλη! φωνάζει η Ζωή με φωνή που σβίνει.

— Ζωή μου! της άπαντάει η σκιά.

Κι' ο Βασίλης, γιατί αυτός ήτανε πράγματι, τρέχει και σαν
παιδάκι τη σηκώνει στην άγκυλιά του.

Ήταν καιρός πιά, γιατί η δύναμις της είχαν ξαντάψει
θύλατες νεκρή κάτω.

Ο Βασίλης, τη σφίγγει στα εύρωστα χέρια του, τη γύρι-
φερά φιλήματα και της ψιθυρίζει.

— Ζωή μου, άγαστημένη μου Ζωή... Είμαι τώρα δική μου...
νείς δεν θα μάς χωρίσει πιά...

Και κατόπιν προσθίνει:

— Μά άς μη χάνουμε τον καιρό μας... Κάθε στιγμή που πε-
μιάς είναι πολυτιμή... Πάμε... πάμε να φύγουμε μακριά απ' τη
ταραμένο αυτό σερβάν... Μήπως σε είδε κανείς;...

— Όχι, του άπαντά η Ζωή, χωρίς να ξέρη ή δυστυχισμένη,
κι' εκείνη τη στιγμή ακόμα οι Γεννιτσάρου του άγας τους έβλε-
πουν.

Η άπάντησή της έδωσε κανονόγιο θάρρος στο Βασίλη, και
δύος την κρατούσε στην άγκυλιά του, διάχισε δύο τον κήπο
φράσε στον μαντρότοχο που τον έφραζε.

Έκει, άφρσε κάτω τη Ζωή, και σαρφαλώνοντας έκα-
έπασσε απ' τα χέρια, και κατόπιν απ' τη μέση, και την άπλωσε
αυτήν σαν περσέ...

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

Οι λόγοι μας προ ήμισως αιώνας: Αντρέας Καρκαβίτσας, Κα-
λιόρη Παρρέν και Μπάμπης Άννινος.

κόπου ο νέος προσπαθούσε να της δώσει θάρρος. Έτσι με
χισμένη σαν το πουλάκι, και κάθε τόσο, όταν μούγκριζε ο καιρός,
ανάπνιχνε από τον τρώμο της...

Προχωρούσαν με δυσκολία, με σκοτάδι, έχοντας άπληστο
άνεμο και τη βροχή... Τα ρούχα τους ήταν καταπονημένα και
νοιωθαν το νερό επάνω στις σάρκες τους...

Μά τί σημασία είχαν όλ' αυτά;... Σε λίγο θα βρισκόταν
μέσ' στο καράβι, κ' ευτυχισμένοι, κ' ένομοι για πάντα... Προχω-
ζαν για κανονόγους χώρες, για τις χώρες του έρωτος και της
χίας...

Έλειπ' από μάς ώρας δρόμο, γεμάτο δυσκολίες, ο Βασίλης
Ζωή έφτασαν τέλος σε μία όμορφη προκυμαία του Γαλατά...

Έκει στάθηκαν μία στιγμή, για να ξαναακούσουν, κ' έπειτα
ό ένας στην άγκυλιά του άλλου, κ' ένωσαν τα χείλη τους...

Άλλοιμονο!... Το φιλημα τους αυτό ήταν το τελευταίο...

Γιατί την ίδια στιγμή ένα πρόσταγμα: «Έκαστος
κ' άμέσως μέσ' απ' το σκοτάδι ξεπετάχτηκαν καμιά δεκάδα
ή όποιες περικύκλωσαν τους δύο έραστές.

— Κατάρα! μούγκρισε ο Βασίλης.

Και, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή, τράβηξε το μαχαίρι του από
το άλλο του χέρι, κρατούσε τη Ζωή, η οποία ήταν έτοιμη να
μίσση... Τραβήχτηκε προς ένα κρηπίδωμα για να έχη τα πόδια
έξασφαλμένα και στάθηκε εκεί περιμένοντας την είσοδο των
πάλων του.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μεγαλειότατε, όπως σας εί-
πα και προ ολίγου, η Άνναμπέλλα
ντέ Πιέν και ή κόρη της Λουίζα
άρπάχτηκαν διά της βίας απ' το
καταρτίό τους. Κατηγορώ λοιπόν
τον άδελφό μου, ότι τις άπήγαγε
και ότι τις κρατεί φυλακισμένες.

Ο Φραγκίσκος μιλούσε με γρηγορία και δεν γύριζε καν να κοι-
τάξη τον άδελφό του.

— Άκούτε, κύριε Μονμορανσύ; Τι άπαντάτε σ' αυτά όλα; ρώ-
τησε ο βασιλεύς τον Έρρίκο.

— Άκούσιμα, Μεγαλειότατε, αυτή είναι ή μόνη άπάντησή μου έχω
να δώσω, άποκρίθηκε ο Έρρίκος. Δεν γνωρίζω καθόλου περί τίνος
πράττει, άγνώστου της ύποθεσις για την όποία μιλεί ο άδελφός
μου. Εγώ έχω δεκάξη ολόκληρα χρόνια να ιδώ αυτές τις γυναίκες
και στο διάστημα αυτό δεν άκουσα τίποτε γι' αυτό. Νομίζω μάλιστα
ότι κατόπιν των όσων είπα, πρέπει να ζητήσω άκατανόητα για την
προσβολή άποστρέφει και τιμή μου...

— Βασιλέ, είπα, παίρνοντας άστερα το λόγο ο Φραγκίσκος. Το
διάμμα μου άπάντα τις Μεγαλειότητές σας δεν θα είχε κανένα
λόγο να γίνη, αν δεν μπο-
ρούσα να σας παρουσιάσω
άποδείξεις. Έδώ
είναι ο έπαυτος, και την άπλωσε
αυτήν σαν περσέ...

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

... ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΟΤΕ

— Πώς, είστε έσείς; Μεγαλειότητά;...

Ήταν πραγματικά ή Αικατερίνη των Μεδίκων, ή όποια είχε ει-
δοποιηθεί καταλλήλως. Βρισκόταν στον έξωστη των άνακτόρων, με
μία κυρία της τιμής, όταν έτρεξαν και της είπαν τί συνέβαινε... Η
Αικατερίνη προχώρησε μέσα, άφίνοντας την πόρτα άνοιχτή. Πίσω
της, από το παρακείμενο δωμάτιο, φαινότανσαν νάρχωντας ο δούξ
ντ' Άνζου με τους ύπασιπτάς του, ο λοχαγός Νανσύ και δώδεκα
στρατιώτες.

— Πλάκωσε ή μύτρα! είπα μέσα του ο Παρνταγιάν κ' έφραξε
γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα.

Η βασιλομήτωρ έπλησίαζε με το συνηθισμένο έλαφρό χαμόγέλο
της, το όποιο πρόδινε τον τραχύ και σκληρό χαρακτήρα της.

— Άλλά, Μεγαλειότητά, συνέχισε ο Κάρολος Θ', κάτοχος από
το θυμό του, έχω δέχτηκα σε ιδιαίτερη άκρόαση τον έξοχότατο στρα-
τάρχη Φραγκίσκο Μονμορανσύ και κανένας, ούτε κ' αυτή ή μητέρα
μου, δεν έχει το δικαίωμα να...

— Τό γνωρίζω, Μεγαλειότατε, τον διέκοψε ήσυχα ή βασιλομή-
τωρ. Ύπαρχα όμως μία περίττωσα έξαρσητική, πολύ σπουδαία, ή ό-
ποια με άνάγκασε να παραβώ αυτή τη διαταγή σας. Και δεν άμφι-
βάλλω ότι θα μου όφείλτε εύγνωμοσύνη, όταν μάθετε ότι μέσα σ'
αυτή την άθουσα βρίσκεται ένας έχθρος δικός μου, του δικού ντ'
Άνζου και της Μεγαλειότη-
τός σας!...

Ο Έρρίκος Μονμορανσύ
άντελήφθη ότι θα την γλύ-
τωσε και άνέναντες με άνα-
κούφισα.

Ο Φραγκίσκος περίμενε
να κατηγορήσουν αυτόν και
ήνωσε περήφανα το κεφάλι
του.

Ο Παρνταγιάν δεν τα-
ράχτηκε καθόλου.

— Τι έννοείτε, μητέρα
μου; φώναξε ο Κάρολος Θ',
ο όποιος στη λέξη «έχθρος»
άρχισε να οίχνη φιλόπαιτα
κ' άνήσυχια βλέμματα σ' ο-
λους.

— Λέγω ότι βρίσκεται έ-
δώ ένας άρχιερός, ένας αυ-
θάδης, ο όποιος έτάληψε
να μη μέσα στο Λούβρο,
αφού προσέβαλε και σήκα-
σε βέβηλο χέρι κατά του ά-
δελφού σας, του δικού ντ'
Άνζου, αφού τόλμησε να
έκτραπεί με αυθάδεια και
έναντίον μου...

— Τ' άκούω, και τ' άκούω
και τ' άκούω, φώναξε ή
βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

— Ονομάζεται Παρντα-
γιάν. Νά τος! άποκρίθηκε
ή Αικατερίνη.

— Τον έρωτώ, ή μητέρα
μου! Πώς είναι; φώ-
ναξε ή βασιλομήτωρ.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων βρισκόταν στον έξωστη των άνα-
κτόρων, με μία κυρία της τιμής...

— Άξιωματικοί, στρατιώτες! έδόσε ο βασιλεύς. Πιάστε τον
τον άθλιο!...

Πριν ο βασιλεύς πελώσει τη φωνή του, οι ακόλουθοι του δου-
κός όρμησαν μέσα στην αίθουσα πριν απ' τους στρατιώτες φωνά-
ζοντας:

— Θάνατος! Θάνατος άπ'αν προδοτή!...

Και άμέσως έτράβηξαν έξω τα σπαθιά τους.

Ο Φραγκίσκος και ο Έρρίκος έμειναν έκπληκτοι μπρός σ' αυτή
τη σκηνή που ξετυλίχτηκε τόσο άπροσδόκητα.

Και ενώ ο Φραγκίσκος έτοιμαζόταν να επέμβη για να λάβη το
μέρος του Παρνταγιάν, ο Έρρίκος από την άλλη μεριά δεν μπο-
ρούσε να κρύψη τη χαρά για την άνέλπητη σωτηρία του.

Όσο για τον Παρνταγιάν, αυτός από την πρώτη στιγμή που
ιππήκε ή Αικατερίνη, είχε λάβει τα μέτρα του.

Παρακολουθούσε με άσφαλα βλέμμα και τις ελάχιστες λεπτο-
μέρειες αυτής της σκηνής, της όποιας ο ίδιος ύπηρε ή μόνη άπομνή.

Είχε διαδοχικά τον βασιλέα να όρνιζεται, τη βασιλομήτωρ να τον δείχνει
στος στρατιώτες, τον Φραγκίσκο έτοιμο να τον προστετήση και τον
Έρρίκο ν' άποστρέφεται για να κάμει τάς στους άλλους... Τά είδε
όλα αυτά και του φάνηκαν σαν ένα όνειρο που πέρασε μπρός απ' τα
μάτια του σαν άστραπή.

Άρπαξε τότε το ξίφος απ' τα χέρια ενός σωματοφύλακος και
άφου τό έλασε δύο καμμάτια τό έφραξε κατά πρόσωπον των άντι-
πάλων του.

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Τ' άλλο το πόδι, κύριος, εφ'ό-
ναξε ο λούστρος.

Νοικοκυρόδα, δά, με τ' όνομα. Αιτή κρατάει κοτζά μου σπίτι στα χερσά της. Αιτή σιγνυρίζει και μαγερεύει. Αιτή κυττάει τον πατέρα της και τα μικρά της τ' αδέρφια. Παιδεμένο και νοικοκυρεμένο κορίτσι, γιατί δοφάνει μικρό. Μπαίνει στο σπίτι της και λαιμπεύει από την πόρτα. Βλέπει τ' αδερφάκια της και μισοχολογούνε καθάρα, σαν τα λουλούδια.... Τέτοιο κορίτσι, μάλιστα!... Μυαλωμένο, γλυκοί-λητο, είπαμε, κ' υποταχτικό, σαν να το έφτιαξε ο Θεός για σένα!... Έλα, μὴν καμαρώνεις, πὲς τὸ ἐναΐ... Μὴ διστάσεις τὴν τύχη σου!... Αἰντε ν' ἀνοίξεις σπίτι, νὰ γίνης ἀνθρώπος καὶ σὺ!... Νὰ κάνης παι-διὰ νὰ σὲ γεροκομίσουνε, ν' ἀφήσης τ' όνομά σου, μὴ σβύστη, σάν τῶν καταραμένων τ' όνομα. Έλα, πὲς τὸ ἐναΐ, μὴ θὲς νὰ σὲ παρακαλοῦνε!...

Πὲς καὶ πὲς καὶ πὲς λοιπόν, στὸ τέλος τῶν κατάρρε.

Καὶ τὸ εἶπε.
Αποφάσισε.

—Αἰντε, μετ' τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ!
Τὴ νὰ ἔκανε; Γραμματέας τόσα χρόνια, γυρί-ζοντας ἀπὸ τὴν μιὰ πόλιν τῆς Ἑλλάδος στὴν ἄλλη, μονάχος, μετ' δυὸ ξερὲς βελίτσες κ' ἕνα πανωφο-ρι παραμάσχαλα!... Ζωὴ ξερὴ κ' ἀπομόναξη. Οὔτε τὴ ζέστα τοῦ σπιτιοῦ, τόσα χρόνια τώρα, γνώρισε, οὔτε τὴ γλυκάδα τῶν γιορτῶν!... Τὸ καρενέιο σπιτί του κ' οἱ δρόμοι συντροφιά του!... Θὰ ἤθελε ἕνα σύντροφο στὴ ζωὴ του κ' αὐτὸς, μὰ ἔλα πάλι πὸν φοβόταν κ' ἐδίσταζε.... Νὰ πάρῃ μιὰ γυναῖκα, μὰ ξέρει τί διάβολος θὰ βγῇ;... Ἄν ἔδωκε καλὴ, καλὰ, μὰ ἂν ἦταν καμιὰ διστρα-μένη;... Τώρα πέφτει στὸ αἰδειαγὸ, στὸ κρύο τὸ κρεβάτι του, ἀλλὰ ἔχει τὸ μυαλό του ἥσυχον καὶ τὸ κεφάλι του χωρὶς σκοτούρες!... Έλα θύωσ' αὐριο πὸν θὰ καλὴ παιδιὰ... Φωνές, κακὸ, ἔγγον-ες, φασαρίες, ἔξοδα, γιατροῦς, σχολεῖα, ἀταξίες, συντροφίες κακές. Θεέ μου, φώναξε με!... Τώρα δὲν ἔχει παρὰ μονάχα τὴν διπρόελλα του... Ὅπου τὴν ἀποδέσει, θὰ καθίσῃ!... Μὰ τὸ παιδί εἶνε ὁ διάβολος, μέσα σ' ἕνα τριανταφυλλένιο σωματάκι, κ' ἡ γυναῖκα ἕνας ἄλ-λος διάβολος μέσα σ' ἕνα σκυλο-πέτσι!...

—Ὦχ, ἀδερφέ μου Γιωργακῆ, δὲν μ' ἀφίνεις, κατὶ καλὰ πὸν εἶ-
μαι ἥσυχος!... Δὲν με παρατάς...
Ἄλλα πὸν ὁ Γιωργακῆς νὰ τὸν ἀφήσῃ!...

Τέτοιον ἄνθρωπο καλὸ, ἥσυχον καὶ νοικοκύρη, μετ' μιὰ συνταξούλα ἐξασφαλισμένη, εἶνε κανεὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ σήμερα; Καὶ τοῦ οἰχτηκε στὰ γόνα, γιὰ τὴν ἀνημιὰ του, τὴ Μελομένη.

Καὶ δόστου — δόστου, καὶ λέ-
γε—λέγε, τὸν κατάρρε.

—Έλα, ἔλα, νὰ πῆς τὸ ἐναΐ, μὴ θὲς νὰ σὲ παρακαλοῦνε, ἀντὶ νὰ παρακαλᾷς.

Καὶ τὸ εἶπε ἐπὶ τέλους.
Αποφάσισε.

—Αἰντε, μετ' τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

—Έλα τώρα νὰ πάμε κοί στὸ σπίτι γιὰ νὰ δῆς καλύτερα καὶ τὴν μέλλουσα γυναῖκα σου, νὰ δώσης γέρο καὶ νὰ πάρῃς τὴν εὐχή.
Καὶ κίνησαν νὰ πάνε.

—Μιὰ στιγμουλά μονάχα, νὰ λουστράρω τὰ παπούτσι μου ὁ γραμματέας.

Καὶ κάθησαν στὸν καφενὲ ἀπ' ἔξω.

—Λούστρος!

—Έφτασεεεε!...

Ντούπ! Ντούπ! Ντούπ! Ντούπ!
ὁ λούστρος τὴ βοήτσα ἔβανον ὁ κασσελάκι του.

—Τὸ ἄλλο!

Κὶ ὁ κ. Ἀριστοκλῆς Τζερε-
μὲς τοιμάστηκε νὰ βάλῃ τὸ ἄλλο τὸ ποδάρι ἐπάνω στὸ κασσελάκι, δταν σκυφτός, μουρμουρίζοντας καὶ μετ' σπικωμένο τὸ γακά, πέ-
ρασε μπρὸς τοὺς ὁ κύριος Πανά-
γος ὁ Μερεμεντές, σάν νὰ τὸν κληρονομούσανε.

—Έ, κύριε Παναγιῇ, φώναξε ὁ Ντῖνος ὁ Γιωργακῆς, γιὰ πὸν μετ' τόση βία, ἔλα νὰ πῆς ἕναν καφέ!...

—Έδωξε, φούσκωνε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ μέσα του τὸ μεγάλο γόνο τοῦ σπικω-
—Ἦθελε νὰ τὸ πῇ, νὰ τὸ διαλαλήσῃ, νὰ τὸ σκορπίσῃ σ' ὅλην τὴν οἰκίαν, στὸν ντανιό, νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλο τὸ χωριὸ, νὰ τὸν θυμωθῇ τὴν μεγάλη του ἐπιτυχία.

—Κάτσε, κύριε Παναγιῇ, τί ἔχεις σὺ καὶ μουρμουρίζεις τῶν ἄνθρωπος, μετ' σπῖτις, μ' ἀμπελία, μετ' παιδιὰ καὶ τὸ καλύτερο στὸ χωριό;

—Τί τὰ θέλω σάν τὰ ἔχω! μουρμουρίζεις ὁ Παναγιῇ.

—Ὅχι δά. Ὅσο ζῆς, θὲ νὰ τὰ ἔχῃς σὺ καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ—πενθήσης, θὰ τὰ χαρῇ παιδιὰ σου.

—Τὰ παιδιὰ μου! εἶπε ἀνατινασάμενος ὁ Παναγιῇ, σιγάκι καὶ κορναχτός νὰ γίνον!...

Κὶ ἔπειτα πρόσθεσε, σάν νὰ μίλαγε μετ' τὸν ἑαυτὸν:

—Παντρέψου, λέει, ἔπειτα, νὰ χάμῃς παιδιὰ ἰδῆς γηροκομιὲ κ' ἀνάπαρ!...

Κὶ εἶπε ὅλο τὸ παράπονό του.

Δούλεψε σάν τὸ σκυλί, καπῖας σάν τὸ κατὶ τὸ βόδι, ν' ἀποχτήσῃ μιὰ περιουσία κ' αὐτὸς ἰδῇ ἀνάπαρ στὰ γηραιά του. Παντρέψου, λέει, ἔπειτα, νὰ χάμῃς παιδιὰ, ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς ἡ δουκὶα γυναι-
κα, πολλὰ βαρεῖα γι' αὐτόν, παραδίδε τὸν ἑαυτὸν ὁ Παναγιῇ. Καὶ πῆγανε τώρα κάθε μέρα καὶ τῶν γηροκόμων τὸν κόπον του καὶ τὸν βασανισμὸν τὴν λαιμολῆς ζωῆς, τὸν καρπὸ. Καὶ σάν πατέρα καὶ σάν πατέρα καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργὸς, κατὰ τὸν νόμον τῶν μετ' ἑαυτὰ κ' ἄκουγε νὰ πέφτουν τὰ νοσήματα καὶ τὸν χόρῃ, σάν θεῖα μουσικὴ γιὰ δαῖτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ τὸ «μετ' ἑαυτὰ» καὶ γέμισε συγχρόνως ἡ ψυχὴ τοῦ ἱκανοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ. Κὶ ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ γάιδε τὴν εἰσπρα-
τὴν καὶ γάιδε τὴν κοπιαστικὴν καὶ πολυθυσιαστικὴν τὴν ζωὴν καὶ γάιδε τὴν ἀνάπαρ. ἔδωκε γιὰ δαῖτα, ἔτρεξε, πὸν θῆκε γιὰ νὰ τὰ γλιτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ μὴν τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!...

Πετὰ γέρας καὶ κατάλαβε πὸς

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Κίτρινος

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δρχ. 3. Η αθθαίρετος υπερτίμηση των παρα των υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμεν θδεν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δσάκις υποπέσει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, να μās τδ αναφέρουν άμέσως.

(Εκ της Διευθύνσεως)

Η υπό των αναγνωστών μας άποσπείλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρείσεως εκ δραχμών πέντε, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

Η πρό του Κάρτ-Ποστάλ σελίς θα διατίθεται στο έξής —έφόσον υπάρχουν θέσεις— για τὰ έπιτυχή ποιήματα και διηγήματα των αναγνωστών μας. Έτσι και χάρος για τὰς απαντήσεις θα μένη στη σελίδα των Κάρτ-Ποστάλ, και τὰ άπολύτως έπιτυχή έργα θα δημοσιεύονται τμηματικώς, άρκεί —επαναλαμβάνομε— να υπάρχουν. Προκειμένου περί των ποιημάτων, θα τὰ συγκεντρώνομε και θα τὰ δημοσιεύομε όταν θάνα αρκετά για να γεμίσουν στήλη ή σελίδα.

Α. Λ. Μ. π. α. μ. π. λ. η. ν. «Ένταύθα. Δέν φαίμε έμείς για τὰ έλαττώματα των ποιημάτων σας. Νά σας τὰ κρύψομε ; θα σας κάμνομε κακό. Π. χ., τδ σημερινό σας έντελός άνεπιτυχός. Χωρίς τίποτε τδ έξαιρετικό. Κι' έδώ με λέξεις μέσα πολύ άντιστοιχητικές. Φροντίστε λοιπόν να διαβρώσετε τὰ λάθη και τις ελλείψεις σας, χωρίς να θυμώνετε. Αυτό είνε τδ καλύτερο και για σας και για μās. Φ. Ε. Κ. Ξ. Μās γράφετε : «Η άγάπη πρδς τους κινδύνους μ' έκανε να άποφασίσω να έκτελώ στην τρομερή κρίσι σας, κτλ.». Και μās στέλνετε συγχρόνως δύο σας ποιήματα. Δυστυχώς, μ' όλη την καλή μας διάθεσι, δέν μπορούμε να τὰ δημοσιεύομε. Γιατί είνε έντελώς άνεπιτυχή. Έρωτόλογα, πολλά έρωτόλογα, χωρίς ποιητική πνοή. Ε. Μ., Πειραιά. Ό Κ. Σ. ται. Σ. ται. σας εύχαριστεί για τὰ έγκάρδια λόγια σας. Όταν ένα διηγημα ή ένα ποίημα είνε καλό, δημοσιεύεται σέ τιμητική θέση. Μά πρέπει να είνε άπολύτως καλό. Ό «Μάγκας», π. χ., όχι άπολύτως καλός. Σ. ται. τδ γράψιμο, μά δέν άρκεί αυτό. Έργασθήτε πιο προσεκτικά, χωρίς βίαν κι' ελπίστε. Τ. α. κ. τ. κ. δ. ν. Α. ν. α. γ. ν. ω. σ. τ. η. ν. Ένταύθα. Δέν έχετε και πολύ δίκη, Γιατί τὰ σκίτσα έμοιάζουν άποσπασμένα. Έπειτα πρέπει να έχετε ύπ' όφιν σας και τδ έξής : Ότι τδ σκίτσο δέν είνε φωτογραφία. Πρέπει να έχει πρό πάντων έκφρασι, γραμμική κι' αυτό φτάνει. Α. Α. Π., Θεο. νίκη. Τδ τραγουδάκι σας για τον «Παναθηναϊκό» όχι πετυχημένο, δυστυχώς. Γ. Ν. ι. κ. ο. λ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Καλάμας. Στο γράμμα σας μās γράφετε, εκτός των άλλων, και τὰ έξής :

«Ήδη σας άποστέλλω άλλο ποίημά μου υπό τον τίτλον «Ύμνος στην γυναικεία κάλτσα». Μη σας προξενεί έντύπωσιν ό τίτλος τδ ποιήματος, ούτε ή έννοιά του. Δυνατόν για πολύ κόσμο να είνε άηδής ποίημα, δέν άμφισβάλω όμως ότι θα υπάρχουν και άνθρωποι, οί όποιοι θα με δικαιολογήσουν. Τδ άληθές είνε, ότι είμαι όλιγον έκφυλός, άλλ' αυτό δέν σημαίνει τίποτε».

Γιά όνομα τδ Θεοδ, τδ Παντοδυναμού και Παντεπόπτου Θεοδ, τι είνε αυτά που γράφετε ; Είσαστε, λέει, έκφυλός ; Και τδ γράφετε αυτό σαν να μās λέτε πως είσαστε μεγαλοφυής στρατηγός, ύπουργός ή κάτι τέτοιο ; Μη γράφετε τέτοια πράγματα άλλωστε, φίλε κύριε. Γιατί δέν λέτε την άλήθεια. Άγνοείτε ίσως και τι θα πη ή λέξις έκφυλός, και την πήρατε για τίτλο σας από νεανική άρεσκεία. Άκούστε τις καλές και ειλικρινείς συμβουλές μας και δέν θα μετανιώσετε. Άλλωστε τδ ποίημά σας δέν είνε καλό. Είνε κοινό, χωρίς ποιητική πνοή, άνοούσιο και κάτι χειρότερο. Δέν είνε δηλαδή ό,τι λέμε «άρρωστο» ή «μοντέρνο» ποίημα όχι. Και πρδς άποδείξιν, ιδού το :

Στδ σχοινί την βλέπω κρε-
(μασμένη)
Για να στεγνώση την έχεις
(κει βαλμένη)
τάχα ! την έχεις πλύνει γιατί
(ήταν λερωμένη)
ή μη για να στεγνώση, μονα-
(χα σαν ήταν ιδρωμένη ;

Με τί λαχτάρα τδ μάτι την
(κυντάζει)
κι' αν στέκομαι γδ μακριά δ
(νοδς την πλησιάζει)
σκύπτει έμπρδς γονατιστός
(την εύωδιά να πάσθ)
όχι αυτή πδχει ως πανί, άλλ'
(τδ δικό σου τδ ποδάρι

Τι εύωδιά τι άρωμα πδν χυ-
(νει στδν αέρα)
άνθος δέν βρίσκειται τδ άρω-
(μα αυτό ν' έχει κανένα

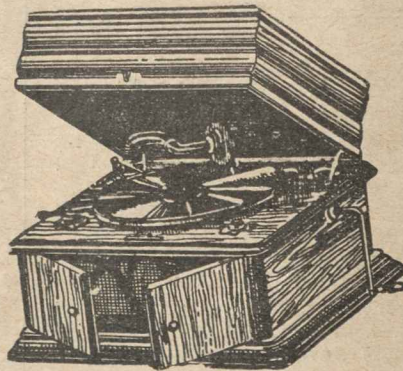
Τδ γραμμόφωνον κατήντησε τδ αγαπητό-
τερον μέσον εκλαϊκεύσεως της μουσικής

Χωρίς αυτό κανένα σπίτι δέν είνε τέλειο. Όλοι, νέοι και γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αυτό ή νεότης έχει στη διάθεσί της τις πιο φημισμένες δρχήστρες τδ κόσμου, πδν παίζουν τους τελευταίους χορούς της έποχής. Χάρις σ' αυτό, οί γέροι ζαναίζουν την εύτυχισμένη ζωή των νεοτάτων των, άκούοντας τις ωραιότερες καντάδες πδν τραγουδούσαν στις εκλεκτές των. Άλλά διά να άπολαύση κανείς τδ γραμμόφωνο πρέπει να έχει ένα όργανον με τις τελευταίες τελειοποιήσεις. Τδ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII είνε τδ μοναδικόν όργανον πδν συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αυτά :

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗΝ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλοισ με μηνιαίας δόσεις παρά τη :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ : Στρά Άρσακείου 12, Πειραιεύς : Φίλωνες 48
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ : Ρήγα Φερραίου 84.
ΒΟΛΟΣ : Έρμου 111.

Πώς ήθελα στὰ χέρια μου σφιχτά για να σέ κλείσω
μ' εδλάδεια θρησκευτική σιγα—σιγα να σέ φιλήσω

Σαν σκέπτομαι τδ όμορφο τ' ώραίο τδ ποδάρι
πδν σν περιτυλίγοντας τδν δίνεις άλλη χάρι
μιά πιθανία μούρεχεται να σέχω μές τὰ χείλη
ένα κομμάτι από σέ αν είχα για μαντίλι !

Μιχ. Κ. Α. σ. λ. α. ο. υ. η. ν. Άπ' τὰ ποιήματά σας νέμης κλέβω
«Ένα πρωί», μά όχι και δημοσιεύσιμο. Μολαταύτα, δέν σας άποσπείλω
λίγη προσπάθεια θα γράψετε αναμνηστικός πιο καλά πράγματα. Κ. Μ.
ν. ο. ν. Σ. ται. δ. ο. κ. α. μ. π. ο. ν. Όχι χρήσιμος. Εύχαριστούμε. Γ. Ε.
σ. ι. μ. ο. ν. Δ. Α. σ. ο. α. ν. η. ν. Άρρωστόλιον. Έχετε δίκη. Σ. ται. τδ
συγγνώμην και δηλούμεν έδώ έπισήμως, ότι δέν απευθυνόμενα πρδς όσα
πρδς έτερον Άσσανην, τδν όποιον δέν ένθυμούμετα δυστυχώς τδ μικρό
δίκαιο. Κ. Γ. Α. σ. μ. π. ο. η. ν. Βλασία (Καλαφρόν). Όχι έπισημη
διηγημά σας. Ξερά και άχαρα γραμμένο. Ο. λ. ι. μ. ε. ν. η. ν. Τ. α. β. λ.
Γαργαλιάνους. Μās γράφετε :

«Σας στέλνω τδ μικρό αυτό άπόσπασμα βγαλμένο από τδ
της σπαραγμένες μου καρδιάς, και φτιασμένο για την πνοή
πηνέην μου Νίτσα, τή χαμένη αυτή άγάπη.

Σας παρακαλώ δέ πολύ, εξετάσατέ το έπιστομώς, και
μην είνε δημοσιεύσιμο, διαθέσατέ μια μικρή γωνία, για να το
και ίσως νιώσει τδ σπαραγμό της καρδιάς, μās δυστηχημένης
πάρξεως πδν για αυτή πανεί».

Δυστυχώς όμως τδ πεζογράφημά σας δέν είνε δημοσιεύσιμο. Για
είνε προσωπικό πολύ και γιατί δέν έχει λογοτεχνική αξία. Π. ν. α. σ. τ.
συνεπώς : «Ας όβηται ή δεσποινίς Νίτσα !... Γ. Σ. α. ρ. ρ. η. ν. Έπαισι
μοσιευμένα ποιήματα δέν ξαναδημοσιεύομε. Έξ άλλου τὰ δύο σας
ποιήματα δέν είνε και τόσο καλά. Τὰ εδμοσιεύσε Βέβαια ή «Έπιστομή»
τί σημαίνει ;... Σ. ο. φ. ι. α. ν. Τδ πεζογράφημά σας είνε πρδς όσα
τυγές. Κοινό, πολύ κοινό. Σ. Π., Ένταύθα. Τδ ποίημα σας άποσπεί-
κετά καλό και θα δημοσιευθή στην οικεία σελίδα της έπιτυχούς συμμα-
των αναγνωστών. Χ. α. ρ. α. λ. Μ. π. ρ. ο. υ. μ. α. ν. Χειριστάρι (Θηλυ).
γράφετε κοντά σ' άλλα και τὰ έξής :

«Τώρα όμως έρχομαι να σας γράψω και εγώ ένα ποίημα
ποιηματάκι στην σκληρά αγαπημένη μου πδν με έγκατέλειπε
παρακαλώ όπως τδ λάδετε υπό καλήν έσοπην, αν και είνε τδ
το ποίημα πδν γράφω. Είμαι 15 έτών ύπάλληλος σι Μπαρ-
και καμιά ώρα πδν διάδωκ διαδάζω τδ «Μπαρνέτο», κι
Σας εύχαριστούμε για τὰ καλά σας λόγια, αλλά δυστυχώς τδ ποίη-
δέν είνε καλό και ίσως πρδς άποδείξιν δύο του τετράστιχα :

Σούγγαφα πδς σέ αγαπάω
από τὰ βάθη της καρδιάς
πδς, για ένα βλέμμα σου ψοφάω
μά σν καθόλον δέν πονάω.

Παρήλθον χρόνοι παρήλθον

παρήλθον ήμέρες και ώρες
(και)Σούστελα όμορφα τραγούδια
και χίλιες δύο έπιστολές.

Δυστυχισμένη ή
κοσμοέτιδα, Τριήμη
είσθε πδν δυστυχισμένη, έμ-
σους έδώ τδ ποίημά σας γδ
παρηγορηθήτε :

Μόλις έπάτησα τὰ έκτα

ήγάπησα έναν έξορυσμένο
πδν κομην μὲν είχε λευκό-
(τὰ χείλη)
μά..... ρυθισμένους όμους
(αλυσί)

Κι' άφ' οδ κατόληλν
(την κρη)
τδν έρωτά μου τ' άποσπείλω
κι' άλλ δικαί του γίνωμαι
και στην άγγαλη του μετ
(της πλάτης)

Μά !... μη δύναμενος ν' ά

τδν έρωτά του ν' άναστα
στδν έντό μου είπα : Φύγε
την ήλικία του πλέον
(τδν)

Μετανοήσασα τότε, και

«Μπρδς σέ μια τέτοια έ

(πως ται)

Κορίτσι ! Άν θέλετε ν

(τυχε

κυντάτε νεοτάτα και

(π. λ. ο. υ. η. ν.)

Καλλιρόη η Άρ

δου, Ταγκανίκας (Άρ

στοχός ή άπάντησής σας π

νισμό των φωτογραφιών ή

αργά. Τ' άποτελεσμάτ

σιεώθηκαν, καθώς ή

φύλλο τδ Πάσχα. Γιατί

χίς σας ήσαν έλαγες

χάσατε τίποτε. Ι. Β.

Λοον. Καί τδ σημερινό

οίτε στη στιγμή τδν

έμπνευσί του έχει τίπο

τικό. Έξακολουθήστε

τους ποιητάς μās.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ.

Είνε ώραία και θα εί-
νε πάντοτε ώραία, δι-
ότι μεταχειρίζεται προΐ-
όντα της Άρρωματοποι-
τας Α. Τ. Πιβέρ. Paris.

Πομπεία — Φλοραμί — Άζουρέα — Βολτ —
Βίβις — Φετίς Ρι β-ντ' όρ — Ρεϊνίτα — Που-
δρες — Μπριγιανίνες — Λοσιδόν — Έσσάνς —
Κρέιες — Ρουζ ντε λεβρ — Κολώνιες.

L.T. RIVER

PARIS

«ΓΡΕΚΑΣ»

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ "GRUNN"
ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΙΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη Σας τὰ πα-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και-
νεύργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τὰ Φαρμακεία και τὰ
Έμπορικά της συνοικίας σας
εις 50 μεδέρνους χρωμετι-
σμούς.

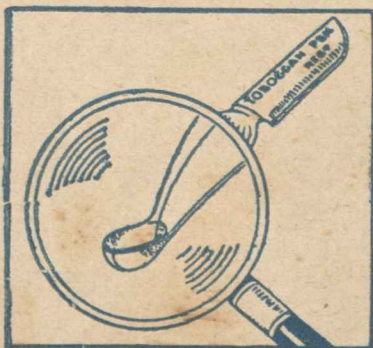
Γεν. Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι,
Λέκα 21α.

*Όσοι πηγαίνετε στις Έπιδρο-
μίες, πρέπει ν' αγοράζετε κάθε
Σάββατο την έφημερίδα :
ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

**Πετὰ αὐτή ή πέννα
στό χαρτί.**

Είναι ένα είδος με γυριστό "κουμ-
πάκι,, στη μύτη και ή γλυστερή κί-
νησίς της διευκολύνει πολύ τὸ γρά-
ψιμο. Έλαστική ὡσαύτως παρέχει ὡ-
ραῖες σκιές - ἔδῳ κατάμαυρες, ἐκεῖ
λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ή θέ-
λησίς σας.

Ίδού ὡς είναι στια-
σμένη ή μύτη τοῦ τόξου
«Toboggan Pen»
τοῦ Γεω. Β. Χιούς
(Άγγλικὸν δίωγμα
εὐρεσιτεχνίας)

Γιὰ κάθε χέρι και γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μὰ κατάλληλη πέννα
τοῦ ἐργοστασίου

Γεω. Β. Χιούς

Τὰς πωλούν οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι θὰ σὰς προσφέρουν ἀπομι-
μήσεις. Κι ἐν τῇ συσκευασίᾳ πέννα φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:

GEO. W. HUGHES

**ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΤΗΝ**

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
EINE H...
O...
EIS TO...
Laboratir ME...

Συνιστάμεν τὴν
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΣΑΡΑΝ-
γητέυ της 'Οφθαλμο-
τῶ Πανεπιστημίου.
Μετάνδρου 27 'Αθήναι.

Στὴ Γλυφάδα καὶ
τῆς ἑδοῦ Καρούσου
δύο δωμάτια, χαλ., κα-
πείσμεν, ηλεκτρικόν,
13.000. Πληροφορίαι :
εν κ. Σ. Στραγγέλλου.

Θὰ μείνετε ἐκτε-
κατενθουσιασμένον

**ΡΟΔΑΛΙΝ
ΧΙΟΝΑ**

Οὐδέποτε ἔχετε
ἄλλο τι τὸ ὁποῖον
καίνη και νὰ καθισ-
μὰ σας τόσο ἐπι-
δραστικόν.

Εἰς κάθε δοχείον
ἐπιστημονική του

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ
κὼς καλὰς τιμὰς διὰ
κλήρους βιβλιοθηκῶν,
παλαιὰ και εἰκόνας
ας, λιθογραφίας τῆς
ὡς κ.τ.λ.). Ἐπίσης
δεθέντα πρὸ τοῦ 1900
βιβλία ξένων γλωσσῶν.
Πληροφορίαι στὰ γρα-